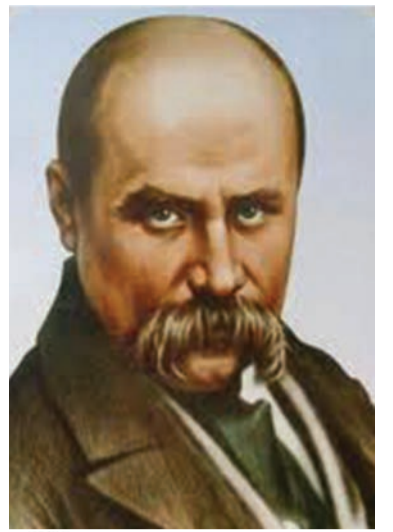

Український ВІСНИК

М. Шибренку

Часопис Союзу Українців Румунії. Рік видання XXII. № 19-20 (жовтень) 2015

«Ще палають
жовтим полум'ям тополі,
а перебудуть
морозів сіру пору
погаслими свічками»

Іван Негрюк

Прочитайте:

- ❖ До VII-го З'їзду СУРу. Затишшя перед бурею?
- ❖ Нові комітети філій СУРу
- ❖ Конференція філії СУРу на Буковині
- ❖ До 75-річного ювілею
Грог, як на острові Барбадос
- ❖ Іван Негрюк:
«Я пишу для голови, не для музики»
- ❖ Святий Апостол Андрій на горах
Київської землі
- ❖ 20 років без Назарія Яремчука
- ❖ Культурний «детектив»

ВОЛОДИМИР ВЕЛИКИЙ

Князь Володимир Святославович увійшов у історію українського народу як князь-Святитель, який охрестив Україну-Русь і ввів її в християнську цивілізацію. За його труди народ ще за життя назвав його Великим князем, любив його як батька нації а після смерті ввів його до лику святих.

Діяльність князя і справді була великою. Великою, міцною, єдиною і сильною була при ньому і княжа Україна. Дружби з Володимиром, його допомоги шукали європейські імператори і королі.

Але, крім великого державного політичного діяча, Володимир Великий був ще й великим полководцем і флотоводцем. У більшій мірі Володимир використовував флот у справі військово-дипломатичній.

Володимир був третім сином князя Святослава.

Народився він близько 955 року.

Великокняжий київський стіл Володимир зайняв в 979 році. З перших днів свого правління молодий князь твердою рукою взявся зміцнювати розхитане міжусобицею державне управління та збирати воєдино землі київської держави.

Спочатку він погляд свій спрямував на Захід. На початку 980 років походом у Прикарпаття він повертає зайняті чехами етнічні галицькі землі до Перемишля включно. Потім, приборкавши радомичів на сході, він направляє своє військо і флот на волзьких болгар. Волзькі болгары були скорені, проте Володимир вирішив укласти з ними мирну угоду і направив свої військові сили на хозар, які на той час загрожували безпеці київської держави.

Далі князь Володимир зайнявся південними справами, які відігравали головну роль, у першу чергу, в торговельно-економічних відносинах України-Русі з Візантією. Зокрема, Володимир поновив торговельний шлях «із варяг у греки» і забезпечив собі свободу комунікацій Дніпром до Криму і Царгорода.

Зусиллями Великого князя Київська Русь перетворювалася на могутню державу, а Київ – на центр східних слов'ян.

Іноземні літописці починають іменувати Великого князя київського царем, його допомоги починають шукати сусідні королі й імператори.

Наприкінці 987 року до київського князя з проханням про військову допомогу звернувся візантійський імператор Василій, проти якого в Малій Азії підняв повстання Фока. Володимир погодився, але виставив умову, щоби імператор видав заміж за нього свою сестру Анну.

За свідченнями арабських літописців Ібн-ель-Атіра і ель-Макіна Великий князь Київський особисто очолив похід свого флоту в Малу Азію. Незабаром княжі дружини і грецькі легіони розбили військо Фоки, а сам претендент в імператори загинув у бою.

За руськими літописами, Володимир охрестився в Херсонесі.

Повернувшись із кримського походу, князь Володимир охрестив і український народ, в житті якого розпочалася ера християнської цивілізації.

Виділивши десятку частину своїх доходів, князь збудував у Києві величну Десятинну церкву, розпочав активну роботу з розвитку культури й освіти. Свої зусилля Володимир став направляти на вирішен-

**Володимир
(Великий)
Святославич**

ня внутрішніх проблем держави, на її зміцнення і згуртування. Став піклуватися про простих киян і перестав вести війни з сусідами, розвивав торгівлю і започаткував карбування власних грошей.

В останні роки життя Володимира Великого до кордонів київської держави зі сходу підійшла велика печенізька орда.

Але боротьба з нею вже стала справою його синів і онуків.

Помер князь Володимир Великий 15 липня 1015 року в своєму дворі в Берестові і був похований у Десятинній церкві.

У XIII столітті Володимира Великого було канонізовано святим.

Для відзначення його внеску у вітчизняну культуру і цивілізацію було засновано орден Святого Володимира.

ПОСОЛЬСТВО УКРАЇНИ В РУМУНІЇ

МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ

Митрополит Андрей Шептицький (мирське ім'я Роман Шептицький), народився 29 липня 1865 року в с. Прилбичі, тепер Яворівського району Львовської області – помер 1 листопада 1944 року, м. Львів) - український релігійний діяч, граф.

Єпископ Української греко-католицької церкви від 17 січня 1901 року до смерті – Митрополит Галицький та Архієпископ Львівський – предстоятель Української греко-католицької церкви.

Належить до знатного галицького роду Шептицьких. Доктор права.

За мудрі настанови й великі труди він отримав багато народних імен: Український Мойсей, Духовний будівни-

чий, Провідник української нації, Великий митрополит.

За час свого служіння значно розбу-

дував греко-католицьку церкву як в Україні, так і за кордоном. Будучи одним із найбагатших людей Галичини, щедро спонсорував українські культурно-просвітницькі товариства, надавав стипендії молодим митцям. У 1905 році заснував Національний музей у Львові і придбав для нього велику кількість експонатів. Підтримував українську економічну діяльність, сприяв відкриттю кооперативів. Як Галицький митрополит був депутатом Віденського парламенту та Галицького сейму.

Зазнавав утисків більшовиків. Зокрема у 1939 році НКВД-исти розстріляли його брата Лева і всю його сім'ю в родинному маєтку Шептицьких у Прилбичах.

Його наступником став митрополит Йосиф Сліпий.

ПОСОЛЬСТВО УКРАЇНИ В РУМУНІЇ

До VII-го З'їзду СУРу ЗАТИШШЯ ПЕРЕД БУРЕЮ?

Свої кандидатури на голову Союзу українців Румунії, якого повинен обрати VII-ий З'їзд, висунули депутат **ІВАН МАРОЧКО**, молодий економіст **МИКОЛА ПЕТРЕЦЬКИЙ**, технократ **БОГДАН МОЙСЕЙ**, письменник **МИКОЛА КОРСЮК**.

Жоден з них не оприлюднив офіційно у нашій пресі своєї програми, якою бажає переконати делегатів форуму обрати саме його наступним лідером української громади, вказати на аргументи, які спонукали балотуватися на головування в СУРі.

Бо ж, гадаю, жоден не кандидує на найвищу функцію в нашій організації лише так собі, з особистої амбіції, щоби «показатися», а з переконання, що саме він може зробити більше і краще від попередника, у нього є прицільна візія про майбутнє СУРу, його завдання у підвищенні національної свідомості серед українського люду, відродженні освіти рідною мовою, зміцненні місцевих організацій, залучення до культурної діяльності якнайбільше людей, головно молоді.

Не мали кандидати і відкритої, активної передвиборної кампанії у територіальних філіях, в яких, за винятком Сучавської та Сатумарської філій, не відбулося значних змін у керівних структурах. Можливо, були «закулісні» перемови і переговори,

головні претенденти вважаючи, що заручились підтримкою своїх прихильників на форумі в Сігеті, кожен зважуючи скільки голосів з 160 делегатів схилить на свій бік.

Маючи на увазі такий стан речей, суперники змагаючись за першість, дебати про чотирирічну діяльність СУРу відійдуть, мабуть, на задній план, як це сталося і на минулому з'їзді у Тімішорі.

Головне, щоби «герць» між кандидатами був шляхетний, на рівні конструктивних ідей та намірів, без взаємних обвинувачень і образливих вихваток.

А якщо у заголовку я вжив слово буря то бажано б було, щоб ця буря була благодатна, щоби вона не супроводилася грозою, а рясним «дощем» ідей, пропозицій, ініціатив, намірів. А переможець та його команда хай візьмуть на себе не формальне, а переконливе зобов'язання, що їхня чотирирічна каденція продовжуватиме добрі справи і почини попередньої, подолає нові рубежі нашого національного відродження, про яке говоримо вже понад двадцять п'ять років, а воно, на жаль, не надто зрима.

На відкритті минулого з'їзду у Тімішорі отець Альбічук закликав учасників «не мати мерзенних думок», заклик, який не вплинув на всіх, тому

зал розділився на два табори із неповагою один до одного.

Скажете, що на всіх виборах поділ виборців на протилежні табори нормальний, бо існує між ними конфронтація концепцій чи ідеологічна, політична. Це так, але ця конфронтація не повинна переступати сфери ідей, не перетворюватися у наклепницькі напади, бо після закінчення виборів переможець повинен працювати на благо усіх, а опозиція мусить вести конструктивну політику.

Тим більше СУР, який у своїх рядах об'єднує мараморошців, буковинців, банатців, тульчанців, незалежно від того, хто вийде його головою, повинен гуртувати українців на благо всієї української громади. А суперництво повинно розвіятися, як тільки форум завершить свою роботу.

М. МИХАЙЛЮК

НОВІ КОМІТЕТИ ФІЛІЙ СУРу

МАРАМОРОСЬКА ФІЛІЯ

У найбільшій сурівській філії – марамороській – на звітно-виборчій конференції, яка відбулася 19 вересня, делегати переобрали головою **МИРОСЛАВА ПЕТРЕЦЬКОГО**, який вже багато років очолює марамороських сурівців.

Відрадний той факт, що до комітету філії обрано представників всіх українських сіл Мараморощини – Рускови, Реміт, Вишньої Рівни, Кривого, Луга над Тисою, Полян, Великого Бичкова, Кричунешт, Бистрого, Красного, Вишавської Долини а також міст, в яких проживають українські громади – Бая Маре, Сігет, Вішеул де Сус.

Склад комітету:

МИРОСЛАВ ПЕТРЕЦЬКИЙ – голова
ПІНТЯ МАРІЧУК
ВАСИЛЬ ПАСИНЧУК
ЕЛЕК ОПРІШАН
ЛЕДІЯ СПІВАЛЮК
ІВАН РЕКАЛО
ІЛЛЯ КОВАЧ
МАРІЯ ЧУБІКА
ВАСИЛЬ СЕМЕНЮК
ШТЕФАН КІФА
АННА СЕМЕНЮК
ОКСАНА ФЛОРЕСКУ
ІВАН ГРЕЧЕНЮК
МИХАЙЛО ІВАН ЛАУРЮК
ЮРІЙ МОЧЕРНАК
ОСТАП КІМПА
ВАСИЛЬ ГЛОДЯН

СУЧАВСЬКА ФІЛІЯ

Несподіваний переворот, на мою думку, не без «зовнішнього втручання», стався у Сучавській філії СУРу, де до керівництва прийшла нова команда, яка, із незначним винятком, повністю нова, очолена Іллею Саучуком. До її складу входить і Іван Боднар, колишній голова філії, який був обраний першим заступником Іллі Саучука.

Склад комітету:

ІЛЛЯ САУЧУК – голова
ІВАН БОДНАР – перший заступник голови
ВАСИЛЬ ПАСКАРІУ – заступник голови
ВАСИЛЬ МЕХНО – заступник голови
МИХАЙЛО МІХАЄСКУ-АНЮК – заступник голови
ЛІДІЯ ДАСКАЛЮК – секретар
ОЛЕНА ТОРАК – член
НИКОЛАЙ ЧОКАН – член
ВАЛЕНТИН ЛЕОНТЕ – член
БРИНДУША ПЕСЛАРІ – член
МИХАЙЛО КОБЗЮК – член

(Продовження на 4 стор.)

НОВІ КОМІТЕТИ ФІЛІЙ СУРУ

(Початок на 3 стор.)

ТІМІСЬКА ФІЛІЯ

У цій банатській філії Юрія Глебу було переобрано головою майже одностайністю голосів делегатів конференції. Тільки один делегат не віддав свого голосу за Юрія Глебу – утримався. Усі делегати, а їх було аж 96, проголосували і за **склад комітету філії**:

ЮРІЙ ГЛЕБА – голова
ВАСИЛЬ ДРОЗД – перший заступник
голови
ІВАН КОВАЧ – заступник голови
ІВАН КИМПЯНУ – заступник голови
СОРІН ШПІЛЬКА – скарбник
АННА ГРІНЬ – секретар
ДОКІЯ ГРЕБЕНАЧ – член
ДМИТРО ЛЕПІЙ – член
МИХАЙЛО ВОЛОДЯ ПИЛИПЕЦЬ – член.

На конференції **Миколу Корнищана** з Готлоба було обрано почесним заступником голови для західної зони.

АРАДСЬКА ФІЛІЯ

І в Арадському повіті делегати конференції доручили новий чотирирічний мандат Гаврилові Микулайчуку – попередньому голові.

Внаслідок виборів комітет філії має **такий склад**:

ГАВРИЛО МИКУЛАЙЧУК – голова
ШТЕФАН МИКОЛАЙЧУК – перший
заступник голови
ДМИТРО БІЛАН – заступник голови
АННА ГАНЦІГ – секретар
ІЛЯНА ПРЕДА – скарбник
ЮРІЙ ЛАВЕР – член
ДМИТРО ПЕТРИК – член

КАРАШСЕВЕРІНСЬКА ФІЛІЯ

Карашсеверінські українці вирішили доручити ще один мандат своєму багаторічному лідерові, відомому диригенту і композитору Івану Ліберу, який користується незаперечним авторитетом серед українського населення цього банатського краю. А його першим помічником буде молодий активний викладач Михайло Бобик.

Новообраний комітет філії має **такий склад**:

ІВАН ЛІБЕР – голова
МИХАЙЛО БОБИК – перший
заступник голови
ІВАН ПОПОВИЧ – заступник голови
ЮРА ТЮХ – скарбник
ДАНЄЛ БАСАРАБА – відповідальний з
питань молоді

МАРІЯ БЛАЖ – жіноча організація
СІМОНА СВИСТАК – жіноча організація
ОЛЬГА МАЧАН – жіноча організація
ВСЕВОЛОД ВЕРШИГОРА – традиції,
культура
ІВАН РОСОХА – питання освіти і культури
ДМИТРО ПОПОВИЧ – член

ТУЛЬЧАНСЬКА ФІЛІЯ

Тутьчанці не могли не переобрати ініціативного, невтомного й авторитетного Дмитра Черненка, бо відколи він почав керувати філією, справи пішли набагато краще, до культурної роботи було залучено українську молодь, яка згуртувалася у пісенні і танцювальні формації.

Новий комітет Тутьчанської філії такий:

ДМИТРО ЧЕРНЕНКО – голова
ДМИТРО ДАНИЛЕНКО – перший
заступник голови
ЛІОАРА-ПАРАСКЄВА ТЕОДОРОВ –
перший заступник голови
ГЕОРГІЙ МУНТЯНУ – секретар
ВІОЛЕТА ТОДІЄ – скарбник
ТАМАРА МУНТЯНУ – член
ВАСИЛЬ ТЕРТИШ – член

ЯСЬКА ФІЛІЯ

Негостинці були ініціаторами заснування Яської сурівської організації, керували нею з самого початку її діяльності. Віктор Григорчук виявився добрим організатором української громади міста, тому на останній конференції філії був переобраний її головою.

Ось комітет Яської філії СУРУ:

ВІКТОР ГРИГОРЧУК – голова
ДАНІЄЛ СЕРДИНЧУК – заступник голови
СОРІН СКАЛЬСЬКИЙ – заступник голови
ТІМОФТІЙ МАКОВЕЙ – секретар
ІРИНА СЕРДИНЧУК – відповідальна у
справах жіночої організації
ЛІВІУ ШОРГОТ – з питань молоді
АДРІАНА МАРУСИК – з питань мас-медіа

ГАЛАЦЬКА ФІЛІЯ

ВІКЕНТІЙ НИКОЛАЙЧУК – голова
ПАНКРАТ СІМЙОН – перший заступник
голови
ДАНІІЛ СІМЙОН – секретар
НАДЯ ОСМАН – культура
АЛЕКСАНДРУ ГЕРБЕНЕСКУ – мас-медіа

САТУМАРСЬКА ФІЛІЯ

Після Сучавської, найбільші зміни відбулися у Сатумарській філії, де головою стала Ірина Люба Горват, а попередній голова

Михайло Мачока був обраний почесним головою.

Склад комітету філії:

ІРИНА ЛЮБА ГОРВАТ – голова
ВАСИЛЬ БУЧУТА – перший заступник
голови
ВАСИЛЬ АНІШОРЯК – заступник голови
ФЛОРИН ВАСИЛЬ ДАНКО – секретар
МИХАЙЛО МАЧОКА – почесний голова
МАРІЯ ЛАВЕР – член
ІВАН БУМБАР – член

БОТОШАНСЬКА ФІЛІЯ

Переобраний голова Ботошанської філії СУРУ Віктор Семчук признається, що до керівного комітету він постійно старався підбирати людей, які люблять працювати на користь української громади. Сподіваємося, що і цього разу його бажання сповнилося.

Комітет складається з семи членів:

ВІКТОР СЕМЧУК – голова
ПАУЛ БІЛОКОПИТЮК – перший
заступник голови
ВАСИЛЬ СКУТЕЛНИКУ – заступник
голови
ОЛІМПІЯ ІВАНІЙЧУК – голова жіночої
організації
АДРІАНА ВЕТУЙ – секретар
КЛАВДІЯ СЕМЧУК – з питань молоді
МИКОЛА ПАТЕНСЬКИЙ – скарбник

БУХАРЕСТСЬКА ФІЛІЯ

Ярослава Оріся Любомира Колотила не мала контркандидата на головування у бухарестській філії СУРУ, тому вибори на конференції пройшли відкритим голосуванням.

Склад комітету філії:

ЯРОСЛАВА ОРИСЯ ЛЮБОМИРА КОЛОТИЛО – голова
МИХАЙЛО ТРАЙСТА – перший
заступник голови
МАРІАНА МІГЕЙЛЯНУ – заступник
голови
ФЕЛІЦІЯ РАДУ – заступник голови
СІМОНА АЛЕКУ – член
ВІКТОР ШМІГЕЛЬСЬКИЙ – член
ЗЕНОВІЯ МАНДЮК – голова жіночої
організації
ВАСИЛЬ ГОЩУК – голова молодіжної
організації.

КЛУЗЬКА ФІЛІЯ

ІВАН ГЕРБІЛЬ – голова
ЮРІЙ ЛІВІУ РОМАНЮК – заступник
голови
ОКСАНА СЛАВІТА – секретар
СВЕТЛАНА ЮЛІАНА ЛАВІЦА – скарбник
ІВАН АРДЕЛЯН – член (почесний голова
філії)
АЛЕКСА БОУТ – голова молодіжної
організації
МАРІАНА НАТАЛІЯ БОДНАРУК – голова
жіночої організації

Михайло МИХАЙЛЮК

Гроґ, як на острові Барбадос

Вони почекали зеленого світла, перетнули вулицю і пішли тротуаром у напрямку центру. Через якусь сотню кроків Михайло запитав хлопця у потертих джинсах і розхристаній сорочці, як дійти до найближчого бару. «Це той, де барменом працює дивак з дерев'яною ногою? – розсміявся хлопець. – За першим роґом у провулку – «Старий моряк».

У «Старому моряку», крім невеличкого якоря і двох бутафорних рятувальних поясів на стінах, схожих на величезні недопечені бублики, не було нічого моряцького. Кілька низеньких столиків із дзигликами. Біля протилежної від дверей стіни стойка з високими стільцями у формі клепсидри. У приміщенні з напівопущеними шторами було прохолодно й затишно.

За стойкою стояв старий рожевощокий бармен із червоним м'ясистим носом. Здавалось, хтось жартома почепив йому над ротом великий стиглий перець. Коли бармен рухався, його праве плече опускалось. У нього були лукаві сині очі й коротке щетинисте волосся на великій круглій голові. Михайло наблизився до стойки, і тоді бармен примружив ліве око, кивнув на високі стільці у формі клепсидри. Ванду він зустрів легким поклоном. Крім них, у барі не було нікого.

Михайло допоміг Ванді сісти на стілець, висадився сам і почав розглядати пляшки на полиці. Серед напитув переважав румунський і кубинський ром, були різні сорти горілки і коньяк. На горішній полиці помітив кілька пляшок вермуту. Ним оволодів гарний настрій, немовби, зайшовши до бару, залишив надворі обтяжливі думки і службові прикраси.

«Гей, капітане, – гукнув бармена, що в протилежному кінці стойки мив під краном склянки, – чи знайдеться чим промочити горло двом спраглим, що причалили до вашого корабля?»

«О'кей, сер, – озвався той і пошкунтильгав до них. – Дякую за честь, але я тільки боцман і колись мав дерев'яну ногу. Тою, з котрою народився, нагодував акулу в тропічних морях. Тепер моя нога з пластику – останнє досягнення ортопедії. Вона залегає і тому заважає ходити. То чим вас угостити?»

«Ми випили б гарячого ґроґу, боцмане», – зухвало мовив Михайло.

«ґроґу? – здивувався бармен. – Як бачу, ви хлопець з розмахом. Подавай вам ґроґ – ні більше, ні менше! А знаєте, що воно таке?»

«Гаряча вода, ром, лимонний сік, цукор...», – почав перелічувати Михайло.

«Якщо воно так, то чому не зготуєте його вдома замість чаю?», – запитав старий боцман. «Чомусь не додумався...»

«Ха-ха! Не додумався! – повеселішав бармен. – Може, навчили б і мене, авжеж!»

Потім мовив майже із сумом: «Колись від мого ґроґу й мертві оживали. Станеш на нічній вахті бурулькою, потім зайдеш у камбуз, вип'єш літровий кухоль, – і хоч танцюй!.. На першій порі я і в цій дірі варив ґроґ для друзів, старих моряків, таких, як я. Потім заборонили. Від «Старого моряка» залишились тільки фірма, отой якір і ваш покірний слуга. А у вас такий вигляд, що кухоль ґроґу, хоч надворі тепло, не зашкодив би», – значуще глянув на Михайла, потім на Ванду.

«Може, спробуєте? Коли що, скажемо – чай із ромом...»

Очі в старого боцмана зблиснули, він ударився рукою по лобі.

«Маєте рацію. Чай із ромом і лимоном. Для вас міцніший, а для дами слабший. Гаряча вода є, лимон знайдеться...»

«А рому вистачило б на всю корабельну команду», – додав Михайло, показуючи на пляшки.

«Отой? – зневажливо махнув рукою бармен. – Справжній ґроґ лише з ямайського рому. Новачкам можна подати і з горілкою чи коньяком, але то, пробачте, помий. Я, боцман з «Арабелли», чия нога опинилась у паці акули (бодай була вдавилась черевиком!), зготую вам справжній міцний піратський ґроґ із найчистішого ямайського рому, якого не посоромився б випити сам Дрейк, котрий з пірата став адміралом англійської королівської величності і вішав своїх учорашніх побратимів на найвищій гротцоглі. Ха-ха-ха!», – залився відставний боцман розкоштним сміхом і лягнув Михайла по плечу своїм ручищем з опецькуватими пальцями.

«Ти справжній боцман, чи п'яному ногу відрізав трамвай?», – перейшов на панібратське ти Михайло.

«Ні, оперетковий, – склав той руки на грудях. – А з ногою було так: я опустив її в ополонку, вона там примерзла, потім прийшли такі дотепники, як ти, й відпиляли ногу тупою пилою. Призначили барменом, щоб ця забігайлівка, перейменована на «Старого моряка», приносила прибуток. Тепер запитую себе: навіщо їм було мучитись на двадцятиградусному морозі, адже замість одного бармена могли придбати клітку з папугою, навчивши його кількох моряцьких лайок. Дешевше і, крім того, папуга живе довше і не п'є ґроґу. Гарна казочка, діти?»

«Відчалою на кухню, боцмане, бо в горлі коти деруться», – удавано грубо гаркнув на нього Михайло, і бармен заквапився до комірчини, де стояла газова плита. Дивлячись йому вслід, Ванда дзвінко засміялась.

Укомірчині бармен брязкав посудом і наспівував бадьюру пісеньку про сміливців, що вирушили у кругосвітнє плавання в дірявому кориті. Та добравшись до першого порту, пропили його в таверні... Було чути булькання води і шипіння газової плити. Невдовзі звідти потягло запахом рому.

«Тобі не дивно, що, крім нас, у барі немає нікого?», – запитала Ванда.

Михайло скочив зі стільця-клепсидри і обернувшись вивішений на дверях картон. Повернувшись до стойки, пояснив:

«Бар відкривається о десятій вечора. Тепер тільки восьма. Боцман для нас зробив виняток, бо ми, мабуть, виглядали не надто щасливими... – Осікнувшись, швидко додав: – Адже ми також із мандрівного племені...»

Ванда хотіла щось сказати, але до них наблизився бармен, несучи на таці три череп'яні кухлі. Приміщення наповнилось пахощами екзотичної таверни.

«Діти, – почав бармен, піднісши свій кухоль, – зажмуріть очі, пригубіть напитунок і ви опинитесь на райських островах Полінезії,

відчуєте запах квітів, з яких сплітають вінки найпрекрасніші в світі жінки!»

«Вахіне Гогена», – пошепки сказала Ванда.

«А я, – продовжував той, – побачу старого Хосе Родріґо Барбадоса, котрий навчив мене готувати ґроґ. У нього не було лівої руки і правого ока, але він бачив усе, й одною рукою блискавично розбивав кухлі об голови п'яних матросів та різного наброду в таверні «Мирна кобра». Тільки ці три кухлі, з яких нині п'ємо, уціліли.»

Михайло підняв кухоль і втягнув у груди міцний аромат пари, що хмаркою підносилась над ним. Йому забило дух, а ковток гарячого напитуку обпалив горло, скотився вогняним клубком у шлунок, потім розлився теплом по тілу. В голові зашуміло.

Бармен пив, не відриваючи кухоль від рота, пив без передишки і хитрувато підморгував йому.

Ванда надпила і похитнулась, наче невидима хвиля вдарила її в груди.

Боцман відкинув голову назад, і тепер було видно тільки дно кухля, ритмічний рух кадика та чути булькання рідини в горлі.

Відпивши майже половину, Михайлові почало здаватись, що бар загойдався, потім полиці загрозливо нахилились, – ще мить і вони з брязкотом покотяться на бармена. Тримавши правою рукою кухоль, він лівою міцно вхопився за край стойки.

«Стережись!» – скрикнув мимоволі, але підлога вирівнялась, полиця з пляшками стала на своє місце.

«Ти чого?», – втупився в нього бармен трохи посоловілими очима.

Михайло тільки махнув рукою і знову приклався до кухля. Йому стало легко й безжурно, і якби не застерезливий жест бармена, він трахнув би кухлем об стойку.

Ванда тримала кухоль обома руками і з насолодою пила ґроґ маленькими ковтками. Він простягнув руку, щоб зупинити жінку, але бармен перехопив її й притиснув до стойки. Наблизивши обличчя до Михайлового, він шепнув: «Не бійся, там більше лимонного соку, цукор ідесь грамів сто рому. Майже як чай. Та і в тебе рому не більше триста грамів. Лиш у мене наполовину.»

Кухлі були літрові, а в бармена від п'ятсот грамів рому тільки дужче почервонів ніс і трохи блищали очі. Михайло пройнявся до нього повагою. Допив свій ґроґ і наче протверезів, у голові зовсім прояснилось.

«Повторити?», – запитав бармен, узявши порожній кухоль.

Михайло завагався. Обернувшись до Ванди. Вона, відставивши свій кухоль, мабуть, порожній, підперла підборіддя руками і замріяно дивилась перед собою в якусь точку.

«Додам менше рому і більше соку. Тільки собі – динаміт. А їй, – кивнув у бік Ванди, – зварю кави за власним рецептом.»

(Продовження на 11 стор.)

Те саме, що за Володимира Великого..

28 липня цього року виповнилося рівно тисяча років від дня смерти рівноапостольного князя Володимира Святославича. Забути-замовчати цей ювілей як було за останні два роки з багатьма іншими, не вдасться, бо він аж надто відверто перегукуються з подіями гарячого липня вже 2015. Зокрема, і тоді, і зараз більшість люду на Русі переживали апокаліптичні настрої. Тоді минуло тисяча років від народження Христа, наближалось тисячоліття від його розп'яття, то ж можна було чекати близького Страшного суду і кінця всієї звичної історії людства. Зараз же держава і суспільство знову щодня буквально тріщать по швах, хоча і з інших причин.

Головне діяння Володимира – хрещення Руси, примусове навернення усіх підданих у нову віру. Прийняття християнства на державному рівні означало, що Русь стає єдиновірною з Візантією (й європейськими королівствами), а отже і припиняє практику безперервних грабінницьких набігів русинів на імперію. Ішлося про те, щоб вписатися у світовий контекст не як кримінальники чи постачальники дешевої найманної сили до візантійського війська, а в якомусь більш цивілізованому статусі. Аналогії з сучасною Україною очевидні.

Ішлося про, так би мовити, розбудову Візантії з її високими життєвими стандартами, на Русі (тодішній аналог «Європи в Україні»). Князя і його найближчу челядь це, безумовно, задовольняло. Але місцеві еліти (колишніх племінних вождів, а зараз – княжих намісників) – не надто. Нова віра і пов'язана з нею візантійська політична культура примушували їх грати за чіткими єдиними правилами, менше наживатися, підпорядковувати власні інтереси Києву, зокрема розбудовувати фортеці у власних землях.

Прийняття християнства означало ще й відмову від патріархального рабства, поширеного тоді на Русі. Це кардинально змінювало цінність людської особистості, усталювало погляди на те, що зараз зветься правами людини.

До того ж християнство (як і інші світові релігії) є релігією Книги. Без нової віри неможливе було виникнення того літописання, яке ми знаємо. Справді, у Східних деспотіях про правителів складали тільки панегірики. Наші ж літописи переповнені лайками на адресу князів. Нічого подібного у дохристиянські часи не можна було би уявити. Літописання стало нехай і дуже віддаленим, але прообразом сучасної журналістики.

Зображення Володимира на сучасній гривні зумовлено і тим, що саме він запровадив монетне карбування на Русі. Правда, ця традиція не стала тоді аж надто міцною і протривала ще тільки при двох його синах – Русь не мала власного видобутку срібла і золота, то ж залежала від поступлення металів зі Сходу. Проте початок таки було покладено. Гривня і нині переживає тяжкі часи – не в останню чергу через брак патріотизму і відповідальності у нинішніх фінансистів. І все ж це одна з найдавніших європейських валют (хоча би за назвою), то ж має вистояти.

Правда, навіть християнство не забезпечило Володимирові особистого батьківського щастя. Будучи до хрещення багатоженцем, він мав чимало синів. У літописах їх називається 12, але це цифра епічна, реально їх могло бути ще більше (може, й 15). Чим ближче до батькової смерті, тим суперечності між ними ставали усе гострішими, бо кожен мріяв про більший кусень отчої спадщини. Поки Володимир жив, усі ще с'як-так стримувалися, але його смерть розв'язала криваву міжусобицю. Власне, завдяки останній і збереглася точна дата смерті.

Причини усобиці були, з одного боку, чисто особисті, а з іншого – геополітичні. Віддати владу останнім і найбільш легітимним синам – народженими у християнському шлюбові Борисові і Глібові з їхньою блакитною візантійською кров'ю по матері – означало, що Русь повністю лягає у напрям діяльності Константинополя і рухається у ньому ані кроку вліво, ні вправо. Це не задовольняло нікого іншого з княжичів. Ярослав у Новгороді давно вже орієнтувався на балтійську торгівлю. Волинь з містом Володимир, Турівщина, князь Святополк, одружений з полькою, орієнтувалися на розширення зв'язків з Краковом. Глуха ще Заліська земля з Ростовим Великим все ж освоювала Волзький торговий шлях. У посиленні візантійського впливу був ще зацікавлений хіба що Мстислав з торгового порту Тмутарокань на березі Керченської протоки. Та й то досить відносно.

Тож Русь добряче шарпнуло через геополітичні суперечності різних її частин – як і сучасну Україну. Християнство у ході тодішньої чотирирічної усобиці виступило як стабілізуючий і консолідуючий фактор.

Джерела свідчать тільки про чотирьох убитих князів і одного ув'язненого, але їх було значно більше навіть серед Рюриковичів, не кажучи вже про інші впливові роди. Тоді Руссю прокотилося справжнє репресивне цунамі, цілком аналогічне тому, яке спостерігаємо рівно через тисячу років потому. Ціна питання в обидві епохи аналогічна: чи бути Україні-Русі в Європі, яка ставить закон понад наживою, чи так і залишитися на узбіччі історії? За тисячу років остаточної відповіді на це питання так і не дано.

Сергій ФЕДАКА – доктор історичних наук, професор Ужгородського Національного університету

(«Свобода», серпень 2015)

Одна з перспектив України

Коли ваш недруг різними підступами, явними і таємними, намагається збити вас з дороги, нагородити на ній неперехідні перешкоди, - це означає, що ви рухаєтесь у правильному напрямку. Так воно буває не лише з окремими людьми, але й з цілими народами, з країнами.

Протягом серпня у двох східних воєводствах Польщі, Підкарпатському і Люблінському, невідомі вандали осквернили пам'ятки героям Української Повстанської Армії. Але чи невідомі? Момент наруги було ретельно зафільмовано й викладено на YouTube-каналі «Novorossia. Today». Сумнівів нема ЖОДНИХ: провокації вчинені руками московської агентури. Кремль боїться зближення між Україною і Польщею, яке матиме важливе геополітичне значення.

Диверсії, спрямовані на розпалювання ворожнечі між поляками і українцями, Москва розпочала не тепер, а відразу з відновленням державної незалежності України в 1991 році. Згадаймо десятки наскрізь тенденційних російських публікацій на теми Волинських подій 1943 року, згадаймо, як схиблений на ненависті до України російський політик Володимир Жириновський відверто закликав поляків відібрати від українців „польське” місто Львів. Згадаймо ніскільки не випадкову катастрофу пасажирського літака під російським містом Смоленськом 10 квітня 2010 року, в якому летіла група найвищих польських діячів на чолі з Президентом Лехом Качинським. Адже це був той Президент, котрий багато разів повторював ці страшні для Москви слова Юзефа Пілсудського: „Без незалежної України неможлива незалежна Польща”.

Всупереч сподіванням Кремля, на проукраїнських позиціях стояв Президент Броніслав Коморовський, бо це - об'єктивно правильні позиції. Тому їх поділяє й нинішній польський провідник Анджей Дуда. Невдовзі після інавгурації він виступив з ініціативою, яка матиме величезне позитивне значення для України: Польща, Україна та Румунія можуть стати основою впливового геополітичного бльоку, своєрідного союзу держав від Балтійського й Чорного морів - до Адріатичного моря. Це та сама продуктивна і вельми перспективна ідея, яку пропонував Й. Пілсудський після Першої світової війни, вважаючи, що такий союз дозволить державам Центральної Європи уникнути домінування Німеччини і Росії в цьому регіоні. Тодішній проект мав охоплювати, крім Польщі і України, Балтійські держави, Білорусь, Молдову, Румунію та Угорщину.

Якби такий союз виник сьогодні, він став би суб'єктом світової політики і зміг би конкурувати за провідництво в Західній цивілізації.

Сама тому Москва робить все, аби посварити два сусідні і справді братні народи - український і польський, основу цього дуже можливого і дуже бажаного геополітичного бльоку держав під умовною назвою „Міжмор'я”. До унеможливлення пляну Й. Пілсудського величезних зусиль доклав кремлівський тиран Йосиф Сталін. Нині його загарбницьку і водночас розкладницьку політику продовжує Володимир Путін.

(«Свобода», серпень 2015)

Іван Негрюк: «Я пишу для голови, не для музики»

15 листопада 2015 року відомому поетові, нашому землякові Іванові Негрюку, виповнилося б шістьдесят один.

Його уже немає серед нас, серед творчої української інтелігенції Румунії. На сорок четвертому році життя перестало бити поетичне і боголюбиве серце Івана, мого щирого приятеля. Людина з великим українським серцем, котрого я пізнав на початку 1990 року, коли ми, буковинці, старалися і заснували Буковинський округ Союзу Українців Румунії.

Після першого курсу Чернівецького національного університету ім. Юрія Федьковича, закінченого успішно, я запросив Івана Негрюка до себе в гори. Після обіду і маленької чарки, Іван до мене: «ходім щось писати!». І пішли. Десь після 3-4 години Іван починає читати нам вірші. Коло нас була і моя дружина. Взяв і мій чорновик, прочитав і почалася розмова про зміст написаного. Я люблю вірші, подеколи щось пишу, але в класичному стилі. Прочитані вірші Івана Негрюка, одні з них, кажу правду, для мене були недостатньо зрозумілі і я попросив в автора пояснення, а в кінці покійний Негрюк висловився так: «Я пишу вірші до голови, не до музики». І справді, його вірші модерні, як кажуть читачі, а головню фахівці в літературі.

Івана Негрюка, члена Національної спілки письменників України та Спілки письменників Румунії, вже одинадцять років немає, але навіть час не може зітерти з пам'яті його поетичне слово, що зболено промовляє до кожного з нас:

*«Поглянь на мене, сину,
і з дивуванням замовкни.
Я, ходяче кладовище,
і навіть і більше:
кладовище на кладовищі,
бо цю рахманну землю могил,
що я успадкував у собі,
передам тобі на щастя.
З роси й води!»*

Це своєрідне послання-заповіт залишав поет в останній прижиттєвій збірці поезій «Таїносфера», що побачила світ завдяки фінансуванню Союзу Українців Румунії. Так, кончина фізична, але не й духовна. Тому що в його філософському розумінні

«...життя – короткочасна втеча від вічної вічності», а «крила – це штрихи людського болю».

Насправді ж життя для Івана Негрюка стало «рингом жорстоких танців».

Народився Іван Негрюк в Іпотештах під Сучавою. Рідної мови навчився трошки в школі, бо в ті часи навчання української мови в Румунії зупинилося на досить довгий час. В таких умовах покійний професор, прозаїк, член Спілки письменників Румунії Юрій Лукан взяв Івана Негрюка під «крило», підбадьорював, брав його між люди, на тодішні зустрічі із читачами у рамках «Місячника книги на селі» та інші події. І так, Іван Негрюк прогресував, став поетом, був премійований Спілкою Письменників Румунії за збірку «Металеві квіти». «Золотий браслет слова», «Балади і екстази», «Таїносфера» – то художній світ Івана Негрюка, потужна енергетика думки, шляхетна, можна сказати, естетика слова, котрі попри невблаганний час «пишуть» про поета баладу, долаючи переконання, що невимовлені слова «залишилися навіки пригорщеною глини». Його поезія – наскільки я зрозумів – вражає емоціями, загадковою «таїносферою» непроминутого, котре отримує свою доцільність в «золотому браслеті слова», в «білотілій ідеї»

духовності, в «металевих квітах» слова. А водночас поет хоче писати такі вірші, де «кожне слово буде болючим ударом у дзвін світу».

Фахівці в поезії, стверджує Мирослав Лазарук, член Національної спілки письменників України, кажуть, що вірші Івана Негрюка мають поетичну філософію про людину землі, її долю, що споріднює його манеру з поезіями Лучіана Благи та Маріна Сореску, з витоками народної легенди «Міоріца», де подається образ хлібороба поза історією, вічного у своїх праосновах. Важливим для поета є образ зернини, яка асоціюється з людським серцем («приховуєш під крилом сорочки пульсуюче зерно пшениці»). Пов'язані з цим мотивом образи глечика, натюрморту з хлібиною, яблука на вишитому рушнику, танець вогню в печі.

Івана Негрюка поважають в Україні. Оцінюють його поезію. Як доказ – це розширені статті в 3-4 числах «Буковинського журналу» за 2004 рік про метафоричне слово Івана Негрюка. Це зокрема статті Мирослава Лазарука.

15 листопада 2004 в залі Національного університету ім. Ю. Федьковича відбувся вечір пам'яті поета Івана Негрюка, який вів проф. філологічних наук, завідувач кафедри української літератури Володимир Антофійчук. Були присутні викладачі, студенти, бувши колеги, доктори наук Богдан Мельничук та Мар'ян Скаб, підкреслюючи дивовижну сумлінність і цілеспрямованість незвичайного студента, котрий усією душею ніби прагнув наздогнати не з його вини прогааний час. І таки багато встиг зробити. Бо, закінчивши українську філологію, серйозно замислився над кандидатською дисертацією, вступив і на румунську філологію.

Якщо за кордоном, в Україні, де студював, поету Івану Негрюку приділяють високу увагу, то в Румунії повинна бути увага, хоч на такому ж рівні. Підкреслюю цю справу, бо минулого року – шістьдесятиріччя поета Івана Негрюка пройшло близько в тишині.

Немає Івана Негрюка вже п'ятнадцять літ серед нас, його друзів, колег, усіх, хто знав його щиро і відкрито душу, хто торкався його складного, але чесного, совісного і тяжкого життя. Зате він залишив добру пам'ять, ліричну поезію і мудре слово, що завжди буде будити наші серця до Совісті, Правди і Праці на відбудову, в першій мірі, власної душі.

Юрій ЧИГА

20 РОКІВ БЕЗ НАЗАРІЯ ЯРЕМЧУКА

Існують у світі митці, яких передчасний відхід із життя стає трагедією та національною втратою. Це люди, які вірно служили своєму народові і встигли за коротке своє земне життя сильно проявити себе, піднятися до такого високого професійного рівня, що із їх передчасною і несподіваною смертю співвітчизникам дуже важко примиритися.

Так сталося тому 75 років із славесною українською співачкою Оксаною Петрусенко (яку ми, до речі, в Бухаресті відзначали і про неї я у цьому ж часописі писала). Коли вона у 40 років померла, то її ховала вся Україна, її труну з тілом несли на руках по цілому Києві, а повз домовину пройшло понад 100.000 людей.

Так само і в Чернівцях, коли тому 20 років хоронили, знаменитого 44-річного українського співака Назарія Яремчука, море людей проводило його в останню путь, а траур у місті, яке ще ніколи так не сумувало, тривав три дні. Його смерть сколихнула усю Україну.

Назарій Яремчук заслужив у народі велику славу: за свої чудові українські пісні, які він з любов'ю дарував людям, за свій патріотизм. Так писала нещодавно газета «Нова Тернопільська», коли відзначали 20 роковини відходу у вічність співака:

«...якби Назарій Яремчук жив сьогодні, він уже дав би не один десяток концертів для наших хлопців в АТО. Його неперевершені «Стожари» та «Гай, зелений гай» лунали б нині на Донеччині та Луганщині так само натхненно, як колись в Афганістані, де у 1987 році, у самий розпал «ненашої» війни, що забрала і покалічила тисячі українських життів, він виступав зі своєю «Смерічкою». Так само душевно, як у травні 1986-го у Чорнобилі, де Назарій співав для ліквідаторів аварії на ЧАЕС, що не пощадила уже мільйони українців. Можливо, саме виступи у Чорнобилі

й вплинули на появу в нього страшної хвороби...».

Хто такий був Назарій Яремчук?

Народився і виріс Н. Яремчук у с. Рівня, що на Чернівецьчині, 30 листопада 1951 року був четвертою дитиною в селянській родині. Батько, чудовий тенор, співав у церковному хорі, мати теж добре співала та ще й була неперевершеною акторкою у Вижницькому народному театрі. Назарій почав співати змалку, бо в сім'ї співали всі.

У 1969 році він закінчив Вижницьку середню школу і спробував вступити на географічний факультет Чернівецького університету, та спроба виявилася нев-

далою. Саме в цей час вокально-інструментальному ансамблю

«Смерічка» із Вижниці, яким керував Левко Дутківський, потрібні були юні співаки. Голос Назарія, дзвінкий і приємний, сподобався і його раді були прийняти співати у цьому славному ансамблі.

Перше мистецьке визнання принесли пісні «Червона рута» та «Водограй» Володимира Івасюка, «Горянка» і «Незрівняний світ краси» Левка Дутківського. За виконання цих творів ансамбль «Смерічка» та його солісти Назарій Яремчук та Василь Зінкевич були удостоєні звання лауреатів Всесоюзного конкурсу «Алло, ми шукаємо таланти», а також «Пісня року-71/72», на яких вони підтвердили високу артистичну майстерність.

Ярослава КОЛОТИЛО

(Закінчення на 11 стор.)

КОНФЕРЕНЦІЯ ФІЛІЇ СУРУ НА БУКОВИНІ

Сучава – 22 вересня 2015

**«Хіба не любов усе єднає, будує, творить,
подібно до того, як ворожість руйнує».**

(Г.С.Сковорода)

Вважаю, що повітові конференції мають найвагоміше значення у визначенні етнічної ідентичності – історичної, мовної, релігійної, культурної взагалі – того чи іншого етносу, який проживає в певній країні. Законодавство Румунії чітко визначає такі права і надає субсидії для їхнього втілення.

Вони, повітові конференції, слідує виборам місцевих організацій та передують Конгресу, і з цієї точки зору є справжніми лабораторіями, в яких синтезується кількість і якість діяльності етнічних громад там, де вони проживають та виявляють себе, але і де встановлюються світловкази наступних культурних акцій.

У Сучавщині повітова конференція СУРУ відбулася 22 вересня, у вівторок (я був би організував у середу!), в пишному залі готелю «Замок», над котрим того сонячного прекрасного осіннього дня кружляли журавлі і полетіли у вирій.

Приємно було бачити як наші козаки-делегати та запрошені не штурмують ззовні «замок», як це робили їхні пращури, а навпаки, вітають один одного усмішками,

обмінюються жартами, гомонять «пошепки», весело метушаться... Багато знайомих, багато незнайомих, головню молоді та середнього віку. Думаю: мабуть, це новообранці місцевих провідів, не пропаде наше українство!

Зустрічає мене добрий друг Коля Курилюк і зараз: – Знаєш останній афоризм? – Ні, признаюсь сором'язливо.

– Якщо вчинив добре діло і ніхто тебе не образив, то вчини ще одне! – розсміявся він. – Не згідний, кажу йому, мудрий український селянин завжди радить друга, щоб розглядав діло і всередині, і ззовні, бо воно часто буває різне. Якщо не знаєш цього жарту, то скажу тобі після наступної конференції, через... Почулось запрошення до залу і всі рушили зайняти свої місця.

Голова Сучавської філії СУРУ Борислав Петрашук відкриває конференцію щирим вітанням – як делегатів, так і запрошених. Останні, це не абиякі гості, а представники українського етносу на різних рівнях: Степан Бучута – голова СУРУ, Мирослав Петре-

цький – перший заступник, Іван Робчук – перший заступник, Микола Петрецький – економічний директор, Віктор Григорчук – член Ради, Лучія Міжок – член Ради, голова жіночої організації СУРУ та Іван Марочко –

депутат від української меншини в Парламенті Румунії. Голова філії повідомляє денний порядок, пропонує склад президії і запрошує президію до робочого столу. Степан Бучута був обраним головою президії і, виконуючи свою повинність, встановлює робочі комісії, після чого надає слово **Бориславу Петрашуку**, щоб той представив звіт праці комітету філії за два роки його мандату, тобто від позачергової конференції 2013 року. В своїй доповіді голова Сучавської філії наголошує на кілька першорядних напрямків, якими провід керувався в своїй праці за цей відносно короткий період:

«Стрижневим діянням проведу філії, як і всіх місцевих організацій СУРУ, було вшанування в 2014 році світлої постаті Великого Кобзаря, генія української культури, поета-пророка Т.Г. Шевченка, ювілейним сповненням 200-их роковин з дня його народження. Брало участь в наших заходах найдостойніші особистості української культури як з України, так і з Румунії, а завершенням був симпозіум та концерт: Шевченко – людина і геній.»

Українське шкільництво – це було найголовніше та найвідповідальніше наше клопотання. Я пильнував, насамперед, щоб існуючі класи та групи не

розснувалися – бо це є однією з наших болючих проблем, а де було можливо, заснувати інші. Внаслідок цього, ми, разом із іншими відповідальними чинниками, зробили перші кроки до заснування в м. Сереті українсько-румунського ліцею. Підтримували олімпіади з української мови на місцевих та повітовому рівнях та всі заходи, що стосуються плекання рідного слова.

Зробили, нарешті, реальний перепис

українців-членів наших організацій на основі документів особистої ідентичності та власного підпису як в матеріальній формі, так і в електронній. В кожній організації існує папка з такими документами, в тім числі і в документальній папці філії.

Не менше зусиль віддали домаганням, щоб в церквах сіл, де живуть переважно українці, богослужіння відбувалось і на українській мові – це там, де цього ще не існує.

Зосредили немало сил на підвищення якості наших художніх колективів, підтримуючи їхні виступи в багатьох подіях, а для плекання молодих талантів, разом з фахівцями з України, заснували Мастерклас – недільну музичну школу.

Мали на увазі через буковинських кореспондентів та письменників продовжувати підтримувати наші укра-

їнські видання і книговидавництва і з гордістю можемо сказати, що буковинці вияв-

Євсебій ФРАСИНЮК

Фото автора

(Продовження на 9 стор.)

КОНФЕРЕНЦІЯ ФІЛІЇ СУРУ НА БУКОВИНІ

Сучава – 22 вересня 2015

(Продовження з 8 стор.)

ляють здібності як в наших часописах, так і в публіцистиці чи літературі.

Є багато чого ще сказати, але ви, буковинці, обізнані в цьому, бо ми ж працювали разом. Дякую за увагу!

Голова президії повідомляє, що можна завдати Б. Петрашуку запитання.

Іван Марочко: – Скажіть, будь-ласка, Ви отримали офіційного листа від мене про заснування української секції в лицеї м. Серету?

Борислав Петрашук: – Так, отримав десь наприкінці місяця червня і разом із інспектором Іллею Саучуком обговорили цю важливу справу. Головне не тільки офіційне письмо, головне говорити з заінтересованими дітьми та їхніми родичами, а я це робив в останній час, і разом добре обдумати, і тоді зробити конкретні кроки.

До слова оголошується голова місцевої організації СУРу села Марицеї.

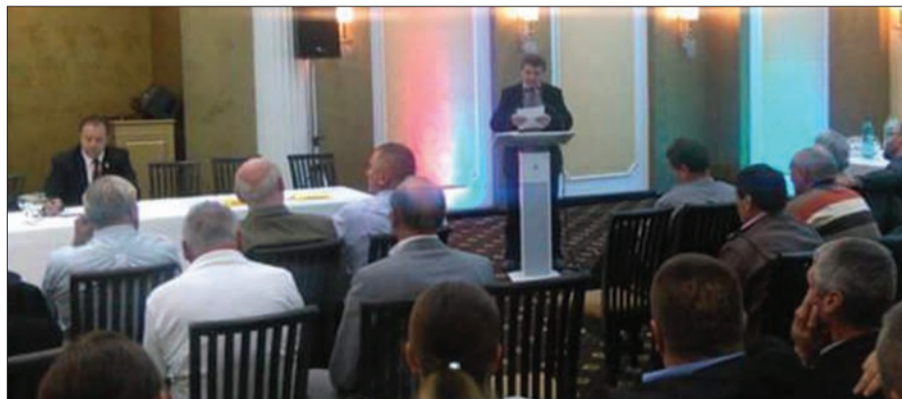
Коля Курилюк: – Шановні друзі! Почну з болючого парадоксу. В Чернівецькому педучилищі, в Сучавському колеґіумі – український клас – та Сучавському університеті, український відділ у навчались та закінчили понад 150-200, можливо й більше, учнів/студентів. Скільки з них сьогодні викладають українську мову чи працюють для просування української культури? Половина? Це було б знаменито! Ось над чим добре задуматись новому проводу, а може і Раді!

Видання або преса! Я є одним із тих, що роздають наші газети, журнали читачам сіл Марицеї та Калинешт-Енаке; є ще така людина в Негостині, це поет, музика і художник Михайло Волощук, думаю що і в інших селах ще бувають такі українці, але, насправді, хочу сказати, що є ще люди, які чекають і читають наші видання, хоча їх меншає і це болісно мені! Це інша тема для проводу! Я пишу і популяризую наші заходи і у румунській пресі: «Край Ноу» та «Флакера луй Пеунеску». Часом в цих часописах більше фотографій та інформацій, висланих мною, ніж у наших!

Чув, що відбувалися у місцевих організаціях бурхливі вибори. Це непогано; я люблю бурхливі вибори. Але, дай Боже, щоб такими бурхливими були і майбутні культурно-просвітницькі наші заходи! Дякую за увагу!

Юрій Чига: – Шановні українці! Ніхто не заперечує, що книжка – це основний засіб надбання знань, моральних цінностей, культури взагалі. Тому не можна ставитись бай-

дуже до того, що пишеться в тій чи іншій книжці, головню про нашу українську ідентичність. Як приклад наведу видання – за старанням Сучавської Повітової Ради та фінансовою підтримкою Європейської Спільноти, в рамках Проекту «Спільна Оперативна Програма Румунія-Україна – Молдавія 2007-2013 MIS ETC 722» –

«Фольклорна монографія українців з повіту Сучави та румунів з Чернівецької області». Студія широкого об'єму, багато інформації, але щодо українського етносу багато неточностей. Не вважаю, що неточності пропущені зловмисно, а скоріше з причини недостатнього поінформування від фахівців українського народознавства. На мою думку, хоча б у наших виданнях треба зробити відповідні зауваження, якщо появляються невідповідні дані, та правильно визначити нашу ідентичність в поданих аспектах, бо про СУР, про нашу пресу та книговидання навіть не згадується. Дякую за увагу!

Іван Робчук: – Шановні українці! Пане Чига, причина полягає в тому, що основою в такій монографії повинна бути співпраця, якщо її не існувало, то пропустились такі неточності. Не можемо сказати, що на Сучавщині культурна праця не розгортається, навпаки, вона є високоплідною. Заходи святкування Т. Шевченка, О. Кобилянської, С. Яричевського, міжетнічний фестиваль «Співжиття» – це найвищі шпилі нашої буковинської культурної діяльності. Українські інтелектуали Буковини збагачують українську культуру взагалі, і тільки треба знайти способи залучення їх до таких, як вище згадано, заходів. Учні відзначаються на олімпіадах рідної мови, молодь показує неабиякий талант в танцях і співах. Заснування української секції в Сереті стало вже потребою, на мою думку.

Щодо числа делегатів для Конгресу, здається, що між Сучавою (23 делегати) та Мараморощиною (50 делегатів) створилась значна диспропорція, якщо

беремо до уваги число організацій – 28 на Сучавщині та 13 на Мараморощині. Вважаю, що конференції треба б запропонувати більше місць, а Рада, 26.09.2015, щоб ухвалила нове число делегатів. Дякую за увагу!

Отець Н. Николаїшин представляє перед аудиторією список всіх повітових організацій СУРу, де уточнено чітко встановлене Радю число делегатів для кожної з цих організацій та сугерує, на основі простого розрахунку, що Мараморощина має найбільші шанси на обрання голови СУРу, а з цього приводу не має ніякого глузду заострювати супереч-

ки, більш чи менш оправдані, але знайти мудріші поступи. Голови повітових філій треба, щоб були не допустили такої асиметрії, але це вже наука надалі.

Отець І. Волощук звертає увагу на те, що в залі знаходяться обрані люди в делегати, культурні особи, а їхнє ставлення повинно відповідати такому почесному завданню. Повідомляє також, що заснував при українській церкві в м. Радівцях дві групи навчання

української мови і вимагає, в рамках передбачень нашого Статуту та фінансових законів, підтримати матеріально таку роботу.

Я пригадав шановним присутнім про трагічні наслідки розподілу країни та народу надвоє, в спадщину своїм синам, великим індійським царем Бхаратою, зал сприйняв алегорію оплесками і будь-яке тлумачення стало зайвим. Ще звернув увагу на те, що не завжди гострі борці, чи то на полі бою, чи у виборчій кампанії, є і добрі політичні провідники/голови, співпадіння є виїмковим. Шевченко навчає цього глибокого сприйняття дихотомії борець/керівник монологічним зверненням Матінки-України до найславетнішого свого сина: «Ой Богдане! Нерозумний сину! ... Ой Богдане, Богданочку! Якби була знала, / У колиці б задушила, / Під серцем приспала.» (Розрита могила)

(Закінчення на 10 стор.)

КОНФЕРЕНЦІЯ ФІЛІЇ СУРУ НА БУКОВИНІ

Сучава – 22 вересня 2015

(Продовження з 9 стор.)

*

Оголошується перехід до другого пункту денного порядку: обрання нового голови повітової філії. Є три кандидати: Борислав Петрашук, Ілля Саучук та Іван Боднар. Надається їм слово для представлення власного проекту діяльності, в такому порядку:

Ілля Саучук: – Бажаю, щоб сьогодні було обрано найкращого із кандидатів. Якщо цю честь віддасте мені, то матиму на увазі такі головні напрямки:

– Придбати якнайбільше приміщень для наших місцевих організацій, бо, на жаль, є тільки три, а це може стати серйозною проблемою для подальших діянь нашого етносу;

– Буду підтримувати навчання рідної мови в школах місцевостей, де живуть українці та вживати всі заходи для підвищення якості її освоєння;

– Не запримітив до сьогодні жодного проекту, якого б СУР вислав до Управління міжетнічних відносин, а я почну це робити, щоб вживати і європейське фінансування в заходах виявлення нашої ідентичності;

– Культурну діяльність спрямую на кілька основних заходів типу «Співжиття» і буду наголошувати як на кількості самодіяльних колективів, так і на якості виконання;

– Маю намір розширити і посилити стосунки з місцевими меріями та радами, Повітовим інспекторатом в справах культури та культів, діячами культури з України, пресою і телебаченням.

Іван Боднар, щоб не образити тих, які не розуміють по-українськи, каже, що буде говорити по-румунськи, але в кінці висловиться і на рідній мові. Запитує провід СУРУ про критерії, на основі яких встановилось число делегатів на конгрес в кожній повітській філії, бо минулого конгресу різниця між Сучавою та Мараморощиною становила в сім делегатів на користь останньої.

Зауважує, що іншими разами в президію були запрошені і представники різних релігійних конфесій. З гордістю говорить про те, що Буковина відома в цілій Європі і в багатьох країнах світу і завдяки Пленеру з художниками різних країн, організованого ним, в більшій мірі за допомогою спонсорів. Вважає, що заснування української секції в Серетському ліцеї не буде просте, якщо не робитимуться мудрі і чіткі кроки.

В кінці повідомляє, що «відтягає» свою кандидатуру і віддає свої потенційні голоси Іллі Саучуку.

Борислав Петрашук: – Дорогі українці! По-перше, хочу відповісти на одне запитання: число делегатів для кожної повітової філії встановила та ж сама Рада і для попереднього конгресу. Я пропоную такий план діяльності:

– Негайно спрямувати всі зусилля на заснування української секції в ліцеї м. Серету;

– Заснувати викладання української мови там, де існують найменше дванадцять учнів, які бажають цього;

– Постійно вживати заходів для поширен-

ня Богослужіння і на українській мові в місцевостях, де проживають українці;

– Буду клопотатись про приміщення для місцевих організацій, хоча всі знаємо, що це непросто і нелегко;

– Особливу увагу надаватиму заснуванню культурних центрів, де б працювали фахівці в галузі народознавства і тоді не існуватимуть «неточності», зазначені паном Чигою;

– Запропоную постійну рубрику в наших часописах для опублікування нашої історії в Румунії, кожної зони зокрема, історії України, тому що історія України, написана українцями, ще мало відома. Хочу подякувати в кінці всім тим, хто працював разом зі мною дотепер і допомагав своїм старанням служити гідно нашій українській справі.

Делегати проголосували і з вагомою більшістю голосів був обраний головою Сучавської філії СУРУ **Ілля Саучук**. Новообраний голова дякує за довіря і зобов'язується виконати все те, що повідомив в своїм плані діяльності. Пропонує новий оргкомітет, а потім 23 делегатів поіменно, для конгресу, а більшість делегатів ухвалює це. Пропонується збільшення числа делегатів ще на 23 члени і більшість ухвалює це, з умовою, щоб Рада, наприкінці місяця вересня ухвалила цю останню пропозицію.

*

Не знаю чому, але мені наші вибори завжди творять враження весни; нові працівники засівають нові зерна на ниві рідного культурного простору. Але переслідують мене, в той самий час, деякі рядки вірша Шевченка «І мертвим, і живим, і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнє посланіє» ...

ЗНОВУ НАСТАЛА ОСІНЬ

Чи багата, чи бідна, це кожний з нас може сказати. Як працювали ціле літо, таку осінь мають. Я знаю, що українці, дуже працюваті люди, збирають картоплю, кукурудзу, овочі, рвуть яблука, грушки, виноград, збирають горіхи, сливи. Наповнили комору, пивницю, наварили закуски, наквасили огірки, капусту, помідори та інші запаси зими. Надворі гарна погода, осінь сміється нам і доказує, що скоро будуть холодні дні. Жовтень – знаменитий осінній місяць, сонце пригріває і дощик перепадає, а погода міняє свій образ. Листя на деревах стає жовто-червоняве, трава висихає, осінні квіти починають дрижати від холодного вітру.

На Буковині осінню починають церковні храми. Так відбулися храми у селах Гропени і Балківці Сучавського повіту. У Гропенах відбувся храм 8-го вересня – Народження Пресвятої Богородиці, а в Балківцях 1-го жовтня – Покрова Пресвятої Богородиці. На цих подіях брали участь «Негостинські голоси» – українська вокальна група під керівництвом проф. Миколи Крамаря. «Негостинські голоси» ідуть в перед і де будуть запрошені, там будуть співати найкращі українські пісні.

Як же не співати, коли українська народна пісня – соло в'їна?

У репертуарі найкращі пісні. По-перше, ми співаємо пісні на слова Т. Шевченка, пісні про Шевченка, про любов, про матір, про родину, про природу, про друзів, але і церковні пісні.

Жовтень почався храмом у селі Балківці і продовжує іншими

подіями. Щотижня здибаємося на повторення пісень. У нашому гуртку існує і соліст, Дмитро Федюк, який має прекрасний голос. «Негостинські голоси» святкують день народження кожного члена гуртка. 5-го жовтня відсвяткували паню Корнелію Попович. Так само 5-го жовтня день народження отця Негостинської церкви Данієла Петрашука. Церковний хор віддав йому честь, а після Божої служби заспівали «Многая літа». Ми не забули що 1-го жовтня день народження письменника і редактора Михайла Михайлюка.

25-го жовтня керівник нашого гуртка буде разом з нами святкувати свій день народження, тому що тоді церковний храм у селі Негостині. Будемо храмувати, святкувати і святого Дмитрія вінчувати. Всім тим, котрих я їх спімнула, і тим, котрих забула, вокальна українська група «Негостинські голоси» бажає многая літ, багато здоров'я, всього найкращого і миру в душі.

Осінь багата дарує нам те, чого бажаємо, святий Бог подає руку всім, тільки треба знати як робити і дякувати за все.

Феліція ГРИГОРАШ

ГРОГ, ЯК НА ОСТРОВІ БАРБАДОС

(Початок на 5 стор.)

«Не шкода тратити цей чудовий ром на двох заблуд, боцмане?»

«Ех, земні ви черепахи, – майже з жалем змиряв він Михайла. – Постійно чогось боїтесь, шкодуєте, гнетесь і вивертаєтесь. Звикли, щоб вам відразу заявляли: коштує стільки то, цей ром заморський, до нас його не довозять, отже... Таку мову розумієте найкраще...».

Присоромлений, Михайло опустив голову. Ванда спустилася зі стільця і підійшла до стіни, на якій висів якір.

Бармен продовжував:

«Коли ви зайшли, я відразу збагнув: з вами не все гаразд. Він має вигляд, наче в чомусь кається, тому пригнічений, розсіяний, навіть не помітив, що бар відкривається аж о десятій. А вона боїться за нього, бо перед цим він учинив щось безглузде...».

«У тебе капітанське око, боцмане. Я дійсно трохи зірвався».

«Не вмієте жити», – докірливо похитав той головою. Потім нахилився і дістав з-під стійки прекрасну рожеву мушлю.

«Це допоможе твоїй дамі забути всі неприємності».

Бармен вийшов із-за стійки і подав Ванді мушлю. Вона приклала її до вуха і сіла за столик у кутку бару.

«Чи не пробігла сьогодні між вами чорна кішка?» – запитав співчутливо.

«Ми були на Римській арені, та не змогли знайти своїх місць».

«Було так людно?», – здивувався бармен.

«Крім нас, там не було ні душі, боцмане, от що дивно».

«Тобі ще треба випити. Ямайський ром від химер – найкращий лік. Дружина?», – запитав про Ванду.

«Майже», – відповів Михайло невпевнено.

«Ненавиджу це слово. Моряк майже в кожному порту має дружину, та на старість живе самітнім вовком. Запам'ятай це, друже. Ще по одному грогу, швидко, бо в десятій мушу відчиняти бар».

«Хто сюди заходить?»

«Молоді. П'ють кубинський ром з льодом, каву і жаліються, що нема музики, аби потанцювати. Нудно з ними. Секс і музика...».

Бармен пішов готувати грог.

«Мені слабший», – нагадав йому Михайло.

Бармен приніс Ванді каву. Вона навіть не подякувала. Мушля розповідала їй чарівну казку про море, і вона була поглинута нею.

Потім вони пили другий грог. Стрілки годинника наближались до десятої. Враз Михайлові нестерпно захотілося закурити. Відколи вони зайшли до бару, він не викуривав жодної цигарки. Вийняв пачку і простягнув барменові. Той сказав, що не палить, лише іноді бавиться люлькою. Михайло припалив і з насолодою затягнувся. Другий грог був слабший, чи, може, йому перехотілося пити.

«Скільки з мене, боцмане?», – запитав Михайло і потягнувся рукою до кишені.

Той глянув на нього спідлоба, відкрив преїскурант і почав водити по ньому пальцем. Розгублено розвів руками:

«Тут такого немає. Є ром кубинський, наш, горілка, коньяк, кава, а чаю нема. Але всі вони продаються після десятої вечора або зранку до дванадцятої. Отже, панове, це був приватний візит і господар дякує гостям за честь».

Михайло покликав Ванду. В її очах була замрія. Вона перехилилась через стійку й поцілувала бармена в обидві щоки. Потім знову притулила мушлю до вуха і пішла до дверей.

«До побачення, морський вовче», – сказав Михайло.

«Попутного вам вітру і близького щасливого берега», – побажав їм старий боцман.

«Надіємось», – відказав Михайло.

«Якщо знову потрапите в шторм, завертайте сюди!», – гукнув той навздогін.

Виходячи з бару, Михайло знав, що сюди він ще повернеться.

Місто було в лещатах весняної ночі. Ванда йшла поряд, слухаючи мову мушлі. Прохожі повертали за нею голови, але вона не звертала на них ніякої уваги. Йшли мовчки, та Михайло знав, що на одному з перехресть мусить рішитись. Вперше за багато місяців не хотілося ні запрошувати Ванду до себе, ні йти до неї. Якби не Ванда, залишився б у барі і викликав Тоні. Серед гамору і диму вони пили б кубинський ром із льодом і лимонним соком, заздрісно поглядали б на молоді пари і згадували свою молодість. Їм було б трохи сумно, але легко на душі.

20 років без Назарія Яремчука

(Продовження з 7 стор.)

У 1973 році ансамбль «Смерічку» запрошують на професійну сцену в Чернівці. З цього часу Назарій, сповна віддаючись естрадній пісні, перевівся на заочну форму навчання в університеті, де він поступив нарешті на географічний факультет (через рік після невдачі). У філармонії Назарій веде активне творче життя, виступаючи у переповнених глядачами концертних залах.

У 1972 році Назарій познайомився з його першою майбутньою дружиною Оленою Шевченко, яку було запрошено виступати солісткою в «Смерічці». Покохались вони із першого погляду.

1 січня у 1975 року Назарій та Олена одружилися на Закарпатті (с. Пилипець), звідки походила Олена. Через рік у молодого подружжя народився перший син, Дмитро, а згодом, 23 березня 1977 року, народився другий син Назарій. У шлюбі Назарій та Олена прожили до 1990 р..

Їхнє розлучення стало трагедією для дітей та потрясінням для друзів. Олена вийшла заміж вдруге, переїхала до Києва, а Назарій залишився в Чернівцях.

1975 року розпався дует Зінкевич -Яремчук. Василь переїхав у Луцьк і став солістом ансамблю «Світязь». Назарій, отримавши диплом, влаштується працювати старшим інженером на кафедрі економічної географії університету. Та любов до пісні виявилася сильнішою над усе – за порадою друга Левка він повертається до філармонії назавжди. У 1978 році Яремчукові присвоєно звання Заслуженого артиста УРСР, а потім його нагороджено орденом Дружби народів.

Коли трагічно загинув Володимир Івасюк, Назарій був одним із перших, хто, не зважаючи на заборону влади, приїхав разом із Левком на похорон до Львова. Тоді це могло коштувати всього: кар'єри, спокою, репутації, але наслідки їх не цікавили.

У 1980 році вийшов перший диск Назарія Яремчука «Незрівнянний світ краси», названий за піснею Л. Дутковського. Це - одна з найкращих платівок в українській дискографії того періоду.

1981 рік став для Назарія стежкою до міжнародного визнання. Ансамбль «Смерічка» представляє державу на міжнародному конкурсі

«Братіславська ліра», а соліст Яремчук став його дипломантом. У 1982 Назарій у складі «Смерічки» став лауреатом республіканської премії ім. Миколи Островського, а у 1985 році став дипломантом XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Москві. Після того, як у 1982 році Левко Дутківський покинув «Смерічку», Назарій Яремчук став художнім керівником ансамблю.

Багато часу співак приділяв пошуку нових талантів, підтримці самодіяльних колективів і багато відомих зараз співаків піднялись завдяки його підтримці.

1987 року Назарію присвоєно звання Народного артиста України.

Тому що професійна естрада вимагала професійної підготовки, у 1988 році Яремчук закінчив факультет сценічної режисури Київського державного інституту культури імені Карпенка-Карого.

Упродовж мистецького життя артист здійснив гастрольні поїздки по всіх республіках колишнього Радянського Союзу та багатьох країнах світу, включно в Румунію.

Коли Назарій зустрів свою другу дружину, Дарину, він давно був розлучений, а Дарина вже чотири роки сама виховувала дочку після смерті чоловіка. Одружилися вони 1991 року у м. Косові.

У 1991–1993 роках їздив з концертами за кордон, зокрема в Канаду, США, Бразилію. За кордоном відбулася довгоочікувана зустріч із братом Дмитром, старший за нього на 27 років. Знамениту пісню «Лелека з України» він присвятив Дмитру й всім українським емігрантам.

2 березня 1993 року в Яремчуків народилася дівчинка Марічка, яку старші діти відразу полюбили. Але раптом Назарій захворів на рак шлунку.

У 1995 році друзі Назарія допомогли йому виїхати в Канаду, до брата, сподіваючись, що західна медицина зможе допомогти. Але операцію зробили занадто пізно... Та навіть важко хворим Яремчук продовжував виступати. Після повернення з закордону Назарій з'явився на вечорі Юрія Рибчинського, і всі відзначили, як він дуже схуд і змінився.

30 червня 1995 року, після довготривалої хвороби Назарій Яремчук помер у Чернівцях. Співака поховали на центральному кладовищі Чернівців. Через рік, Указом Президента України Назарію Яремчуку посмертно присуджено Державну премію України ім. Т. Шевченка.

(Закінчення в наступному номері)

ПОКРОВОНЬКО, ПОКРИЙ МОЮ ГОЛОВОНЬКУ

То була найтрагічніша сторінка в історії козацтва. Загартовані постійними військовими походами, звиклі з посмішкою на вустах дивитися смерті в очі, цього разу падали на коліна й ридали, прощаючися зі своєю матір'ю – Січчю Запорозькою. До цього їх змусила «вража баба», як образно називали в народі Катерину II, котра після Петра остаточно знищила козацькі вольності й зруйнувала за допомогою російських військ найдемократичнішу державу в Європі.

Щоб уникнути переслідувань і покріпачення, значна частина козаків вирішила переселитись у пониззя Дунаю й започаткувати Задунайську Січ.

Перед тим, як залишити Запоріжжя, козаки зійшлися до Січової церкви, названої на честь Богородиці, щоб востаннє помолитися Своїй Покровительці. Взявши з собою ікону Покрови, тричі обійшли духовну Святиню.

Зі сльозами на очах вирушали в чужий край запорозькі козаки, несучи з собою образ Святої Богородиці Покрови.

Вперше цей празник виник у Греції 903 року. Покрова остаточно замінила своїх попередниць. Жінки вважали празник Покрови своїм святом. З особливим нетерпінням його чекали заручені чи дівчата, які сподівалися на сватів. Свято Покрови святкується 14 жовтня. Існують численні прислів'я, пов'язані з Покровою: «Прийшла

Пречиста – несе старостів нечиста, а прийшла Покрова – заревіла дівка, як корова», чи «Покровонько, Покровонько, покрий мені головоньку яков-таков онучею, бо дівкою вже надокучало»; «хоч ганчіркою, аби я була жінкою».

В народі існує безліч легенд про те, як ошчедрує Покрова дівчат своєю ласкою. Традиційно Покрова належить до так званих дванадесятих свят, себто великих. І в моєму рідному селі Луг над Тисою, що на Мараморощині, на свято Покрови відбувається храм церкви. На храм церкви до Луга приходять сини і дочки до своїх родичів із інших місцевостей і різних країн.

Зі Святою Покровою пов'язано багато метеорологічних спостережень та приказок:

* Яка погода на Покрову, такою буде і зима.

* Якщо в цей день сніг не покрив землю, не покриє в листопаді й грудні.

* Хто лежить до Покрови, той продасть усі корови.

* До Покрови давали молоко корови, а після Покрови пішло молоко в роги корові.

* До Покрови думай про пашу корові.

* Прийшла Покрова – всохла діброва.

* Настали жнива – лежить баба нежива, а прийшла Покрова – стала баба здорова.

Найбільше цього свята чекали дівчата, прохаючи: «Покровонько, Покровонько, покрий мою головоньку».

Микола КОРНИЦАН

Святий Апостол Андрій на горах Київської землі

Із духовної літератури, української і румунської, дізнаємося, що Святий Андрій проповідував і був першим благовісником Євангелії Христової на землях сучасної України та Румунії.

Андрій Первозваний був уродженець міста Бетсаїда (за румунською літературою), син якогось Йона, єврея, брат Петра, першого апостола Ісуса Христа. Вперше він був учнем Івана Предтечі і Хрестителя. У Святому Письмі знайдемо багато про Святого Андрія. Тому незле знати всілякі звичаї, котрі практикуються і нині, але, в тій самій мірі, кожний християнин повинен знати: хто такий Святий Апостол Андрій Первозваний? Відповідь знайдемо в релігійній літературі і навіть у енциклопедіях, словниках та історії українського народу.

Продовжую мій намір – подати кілька інформацій про Андрія Первозваного, котрий був першим благовісником Євангелія Христового на українській землі. Коли після зішестя Святого Духа апостоли кидали жереб, вирішуючи куди кому йти проповідувати Христову віру, йому випала Скіфія. Скіфією в античному світі називали загалом Східну Європу, і, зокрема, безмежні простори на північ від Чорного моря, тобто землі теперішньої України, а в Румунії Святий Апостол Андрій проповідував у Добруджі. Про святу діяльність Св. Андрія, про благовістя цього апостола у Скіфії свідчать давні християнські письменники, як Іполит Римський (III століття), церковний історик Євсевій Кесарійський (IV ст.) та інші.

Пише про це у стародавньому літописі «Повість минулих літ», про який ми вчилися на третьому курсі Сігетської педагогічної школи. На жаль, починаючи із 1962 р., після колективізації, цей шкільний заклад вже не був український, бо учителі були закликані нести слово партії в маси, а цю справу можна було здійснити тільки офіційною мовою, румунською. Це для мене і для одних із мого покоління – гіркі спомини, гірка історія.

Після цього коротенького пояснення про моє учнівське минуле, хочу сказати, що і по сьогодні пам'ятаю, що в названому літописі розповідається про подорож Андрія Первозваного углиб українських земель: «Дніпро впадає в Понтій -

ське море; море це звать Руським. Уздовж його берегів навчав, як кажуть, святий Андрій, брат Петра. Коли Андрій навчав у Синопі і прийшов до Корсуня, він довідався, що від Корсуня недалеко гирло Дніпрове. І прибув він до гирла Дніпрового, а звідти вирушив угору по Дніпру. І сталося, що він прибув і зупинився під горами на березі. А ранком, уставши, промовив він до учнів, що були з ним: «Бачите ви гори ці? На горах цих засяє благодать Божа, буде місто велике і багато церков здвигне тут Бог». І піднявся він на гори ці, поблагословив їх, помолвився Богу і зійшов з гори цієї, де пізніше виріс Київ».

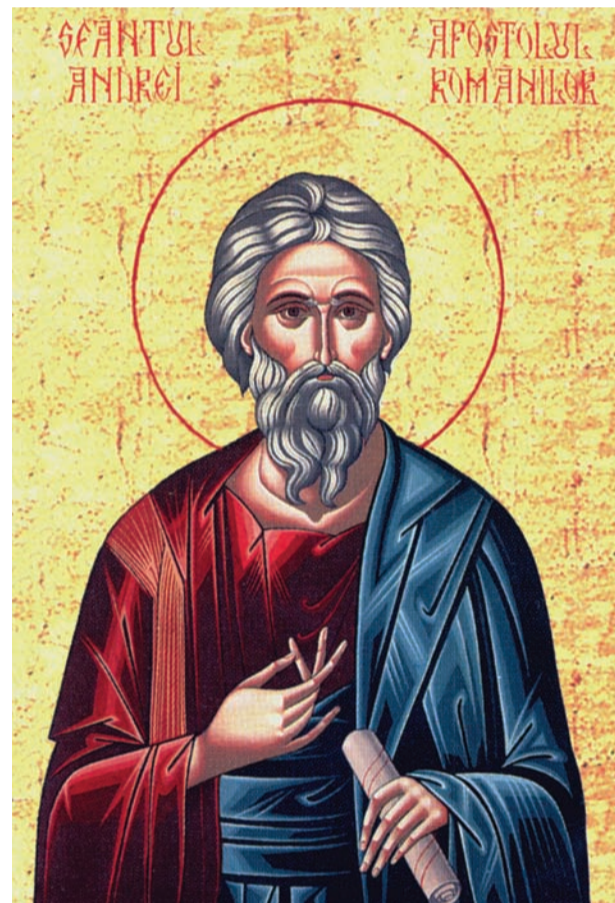
Ця літописна розповідь не має підтвердження в інших історичних пам'ятках, тому деякі учені схильні вважати її легендою, бо археологічні розкопки доказують, що місто Київ існувало ще перед народженням Ісуса Христа. Український народ віками зберігав пам'ять про цю подію як відзеркалення історичного факту. Це дало підставу прославляти Апостола Андрія Первозваного як основоположника Церкви Християнської в Україні. Київський Собор, який відбувся у 1621 р., у часи відродження Української Православної Церкви після болючого удару, завданого їй унією, своїм авторитетом ствердив апостольське походження християнства на українській землі. У соборській постанові сказано:

«Святий Апостол Андрій – перший єпископ Константинопольський, патріарх Вселенський і Апостол український. На київських горах стояли ноги його, і очі його Україну бачили, а уста благословляли, і насіння віри він у нас насадив. Воїстину Україна нічим не менша від інших східних народів, бо і в ній проповідував Апостол».

Пам'ять Святого апостола Андрія Церква святкує 30 листопада н.ст., а 13 грудня за старим стилем.

На одній із гір у Києві стоїть славетна Андріївська церква (Собор Андрія Первозваного), збудована в середині XVIII століття (1747-1753 рр.).

У нас, в горах, це свято звать Святого Андрея і, як вже було сказано, із ним пов'язані різні повір'я, головню щодо судьби дівчат, і тому вони вночі перед Св. Андреем практикують різні магічні справи.

Ніколи мені з голови не виходить розповідь нашої односельчанки Констанци Тріфан, котра розказувала, як вночі на Св. Андрея вийшла надвір із ложками, за допомогою яких створила гомін, і, нарешті, із заходу почали гавкати пси, а це знак, що із тієї сторони прийде її наречений. Цілу ніч не спала, молилася, щоб це сповнилось. Рано, як казала покійна Констанца: «Мій Петро так енергійно крокує. Входить в хату, і до мене: «Констанцо, вберайся, бо йдемо робити акти до шлюбу!». Молода дівчина вірила в ці магічні справи, і завжди захочувала дівчат ворожити вночі на Св. Андрея. Вона каже: «Якби я тієї ночі не ворожила, то і сьогодні мала бути дівкою. Вірила, просила Бога, і так здобула мого Петра, котрому тепер 75 років, здоровий як дуб».

В нашому селі йде вістка: хто вірить, тому сповниться те, чого він бажає.

Юрій ЧИГА

Література:

Закон Божий ст. 350-351. Київ, 2003 р.

ПРОЩАЙ, ДОРОГА КОЛЕГО!

Коли я повідомляла у газеті за травень про зустріч після 50-ти років випускників українського педагогічного ліцею із Сігету (1965 рік), яка мала відбутися 6 червня, не думала, що рівно через два місяці помре одна з наших колег – Орися Мешко (Марфіч), родом із Луга над Тисою. Історія повторюється. Після зустрічі в 45 років від закінчення педагогічної школи, тому 5 років, померла одна колега із Буковини – Лариса Гавриш (Ткачук). Так що нас тепер менше на 7 колег.

Я хотіла написати про зустріч після 50-ти років від закінчення ліцею, але вона не була надто вдала. Організував цю зустріч один колега із румунської секції, який не запросив ні одного із наших професорів, які ще є. Зустріч відбулася 6 червня, ще під час шкільного року, і хоча вони пенсіонери, багато з наших колег не змогли прийти з різних причин. Наші буковинці, які склали половину класу, 11 осіб (не всі вже в житті), на превеликий жаль, не змогли приїхати. Були присутні цього разу на зустрічі 6 колег із Мараморощини: Корнелія Бойчук (Олару), Анна Гусарчук (Шмуляк), Анічка Горват (Чубан), Гафія Марчук (Дзябенюк), Василь Міхня і Іляна Рагован (Дан). Також із Тульчі прийшла Ольга Мірон (Сіміонов), яка хоча іздалека, завжди при-

їжджає на зустріч, тому що вона любить Марамориш.

Ми зустрілись перед педагогічним ліцеєм (колись Українська

школа), сфотографувались, потім відвідали ліцей, зайшли у бувший клас, у професорський зал, а потім у ресторан, де обідали, говорили, співали і розійшлися.

Із Луга над Тисою в останнім класі ми мали трьох колег: Анну Глодян, Євгенію Мануляк і Орису Мешко (Марфіч). Із Орисею я була колега класу аж 9 років, від п'ятого до тринадцятого. Ми були не тільки добрі колеги, а і подруги. Звістка про її смерть мене дуже вразила. І тепер, коли пишу ці рядки, хвилююсь. Я на похороні не могла бути, я хочу її тримати у пам'яті живою. Закінчивши педагогічний ліцей, вона учителювала у Лузі. Там вона

одружилася із учителем Іваном Марфічем, виростила три дочки, які закінчили вищі студії і працюють теж у освіті, як педкадри. Як

під час служби, так і на пенсії, вона працювала дуже багато із своїм чоловіком у господарстві (яке було немале). Навесні ми її запросили на зустріч, та вона відказала, чула себе не дуже здоровою. Ніхто не думав тоді, що вона через два місяці нас покине. Тому 5 років вона разом із своїм чоловіком брала участь на зустрічі 45 років від закінчення ліцею. Була життєрадісна, весела. А тепер її нема серед нас. Прощай, дорога колего, ми не забудемо тебе!

Пишучи ці рядки, я пригадала, що 50 років тому, нас несподівано покинула теж одна колега із Луга над Тисою – Євгенія

Мануляк. Тринадцятий клас, або шостий педагогічний рік, робив практику по селах, а у канікули ми йшли на уроки у ліцей, а наша колега Євгенія Мануляк була вже в лікарні хвора. Після уроків ми, колеги, ходили до неї у шпиталь. У тиждень вона померла. То була велика трагедія. У ніч перед похороном ми, весь клас, просиділи усю ніч коло її труни удома у неї, у Лузі. Похорон був великий. Всі плакали, ридали. За труною ішла її родина, потім усі колеги класу, все село і з сусідніх сіл.

Коли дійшли на берег Тиси, по тім боці річки (на Україні) стояла група жінок. У той час (1965 р.) не дозволялося родині переходити границю у Румунію, на похорон. Дійшовши на берег Тиси, носильники підняли труну так, щоб бачили її з того боку. Важко описати той момент. Всі плакали, ридали як із лівого боку Тиси, так із правого боку річки. Одна жінка із того боку зомліла і впала. То була тітка покійної Євгенії.

Коли померла Орися Мешко (Марфіч), я собі пригадала Євгенію Мануляк, яка покинула нас тому 50 років. Відтоді нас покинули колеги Іван Лиховоля, Василь Жеткий, Елісавета Гординчук, Ілля Чінар і Лариса Гавриш (Ткачук). Хай їм буде земля пером!

А тим колегам, що в житті, багато здоров'я і щоб ми ще зустрілися!

Іляна ДАН (Рагован)

Спогади з ліцею

«Бабетт йде війну» – це фільм, в якому грала кінозірка Брижітт Бардо. Це сталося 51 рік тому.

Та про це даліше. Повернувся до 1961-1964 рр., коли я був учнем Серетського ліцею. Як і більшість учнів, я мешкав у гуртожитку, де педагогом був Еміл Гридяну. Хай буде йому земля пером і пухом!

Жити у гуртожитку було не з медом.

Коли не коли моя мамка Катерина послала мені автобусом житнього хліба та по-видла, але половину в мене забирали учні старші від мене. Решту я ділив з колегами.

Я добре пам'ятаю, що Володимир Зелєзняк дістав з дому дуже смачні пампушки, якими ми ласували. Інший однокласник, Мірча Костишевський, діставав з дому всілякі наїдки з м'яса та «козонаки». Він був з Ізвоареле Сучевей, а там не був колгозу, так що йому мали що посилати.

Серед моїх однокласників тільки один мав батька, що одержував «салар», тобто зарплату. Це був Віорел Яремчук із Шербівців. Якщо я не забув, то його тато був касиром у шербівській примарії.

Чому я нагадав про нього? Тому що

«БАБЕТТ ЙДЕ НА ВІЙНУ», А МИ ДО... ПЕРУКАРНІ!

майже кожної неділі він купував з єдиної кофетерії міста Серету одну «пражітуру» за лея і половину. Думаєте, що він її ласував самий? Ні! Він рубав її на кілька кавальчиків та давав і нам.

Я ніколи не мав грошей, щоб купити якісь там бісквіти чи «пражітуру».

Хочу подякувати цим колегам тепер, через більш як півстоліття.

Мій покійний батько Ністор приходив до ліцею, платив «інтернат», купував що треба було та залишав мені 10 леїв, щоб мав на автобус, якби щось сталося...

Ось я дійшов до заголовка спогадів.

У ті часи у кожен суботу у ліцеї робилася «серата літераре» (літературний вечір). Про що йде бесіда? Учні гуртожитку, і не лише вони, збиралися і читали там якісь «твори», відбувалися артистичні програми, а після цього танцювали.

Однієї суботи я зібрав ватагу однокласників та навіть одного меншого від нас, а саме

Петра Мехно, та сказав їм: хлопці, наші викладачі будуть брати участь у «вечірці», а ми підемо в кіно на «Бабетт йде на війну».

Це відбулося третього триместра навчального 1963/1964 року.

Всього нас було 14. Коли я сів на стілець у кінозалі, то зробився дуже маленький. Чому? Коло мене сиділи викладачки фізики та хімії, але вони нічого мені не сказали.

Тільки що почався фільм, як у зал увійшов педагог Еміл Гридяну, який почав викликати нас із залу. Я вийшов із залу послідний. Коли я вийшов у хол, там знаходився заступник директора Маріч, педагог та мої колеги.

Нас добре вилаяли, зібрали у колону та «шагом марш!» До перукарні. Там нас зробили «бубликом».

У понеділок, коли ми прийшли до школи, усі сміялися з нас.

Микола КУРИЛЮК

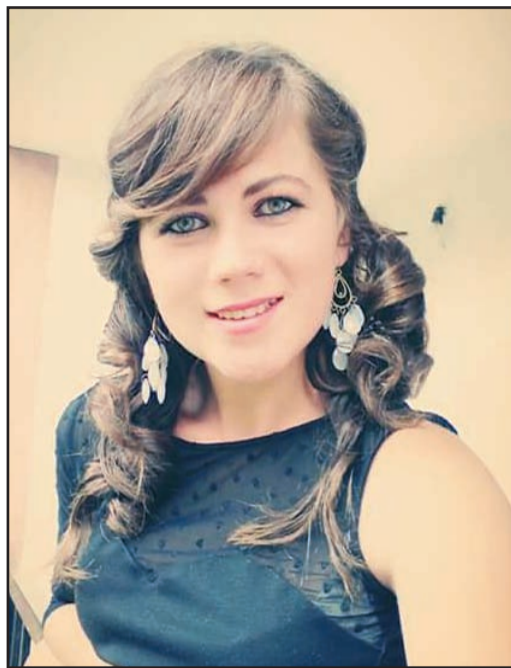
Наталка

Оксана Лавіца, учениця XII-го класу Сігетського ліцею ім. Тараса Шевченка народилася 5 березня 1998 року у марамо-риському селі Вишавська Долина. Брала участь в олімпіадах з української мови з VI-VIII класів, а ліцеїсткою займала перше місце на цих олімпіадах. Друкується вперше. Якщо новела написана без сторонньої допомоги, то Оксана подає гарні надії.

В одному селі жила дуже гарна дівчина, яку було звати Наталка. Вона жила з батьками, яких було звати Настя та Андрій. В неї були два братики і одна сестричка. І була вона дуже щаслива, тому що в її сім'ї була гармонія, батьки її дуже любили. Вона була дуже працьовита, допомагала своїм батькам в усьому, дуже послухняна дівчина. Вони не були дуже багатою сім'єю, але справлялися з усім. Наталка вчилася в одинадцятому класі, і вчилася дуже добре.

Спокійна, весела, весь час усміхалася, мала багато друзів, поводитися гарно з ними. Вона відрізнялася від інших дітей, тому що не судила інших, думала зовсім інакше, весь час знала як вибратися з будь-якої ситуації. Наталочка дуже любила своїх батьків, також і своїх братиків Сашка і Василька та сестричку, Марічку. Все в її житті було добре, до того моменту, коли її сповнилося вісімнадцять років, тому що того дня, повернувшись додому із школи, дізналася, що її батьки, повертаючись з роботи на авто, потрапили в аварію і загинули.

Почувши цю жахливу звістку від своїх сусідів, Наталка не змогла стриматися і почала гірко плакати. Почувши плач дівчини, прибігли Сашко, Василько і Марічка, спитали її чому плаче. Не знаючи як їм сказати, що сталося, вона сказала їм, що плаче з радощів, що її сповнилось вісімнадцять років. Діточки обняли її, а вона заплакала ще сильніше. Наталка довго думала як їм сказати правду. Через кілька годин, коли діти спитали її де їхні батьки, вона наважилась їм сказати, що вони померли. Почувши

таке, діти почали плакати. Вона утішала їх, сказала їм, що це був нещасний випадок.

Наступного дня приїхала до них тітка, підбадьорила їх, потім разом із сусідами допомогла їм поховати батьків. Після того як всі розійшлися, Наталочка не могла цілу ніч заснути, все думала, що буде робити, як буде справлятися з усім, звідки буде мати гроші на їжу, щоб утримувала своїх братиків, а ще до того вона дуже гірко плакала за своїми батьками, думала, що не перенесе цей тяжкий біль. Наступного дня, прокинувшись рано вранці, вона начеб-

то забула, що її батьки померли і думала чому мати не іде її будити до школи, як це вона робила раніше. Як усвідомила, що матері нема, почала гірко плакати, але почувши плач братиків, витерла швидко сльози і пішла їх утішати. Не маючи на кого залишити дітей, Наталка залишилась вдома. Вона думала, що краще б було і їй померти, але її треба було жити для своїх братів, їй було дуже важко.

Наступного дня приїхала до них тітка Ніна і сказала, що буде з ними жити, буде їм допомогати в усьому. Не залишить їх самих, буде поруч скільки буде треба, щоб вирости і перейшли через всі труднощі. Тітка Ніна дуже любила дітей, вони її також дуже любили. На другий день Наталочка пішла до школи, всі її співчували, жаліли, підтримували її, сказали, щоб була сильна. Дні проходили, але дівчині все було дуже важко, весь час думала про своїх батьків. Так минув рік. Їй вже сповнилось дев'ятнадцять, вона поступила в університет, вчилася дуже добре. Їй вже було краще, бо тітка все жила з ними.

Все почалося тоді, коли Наталочка, повернувшись із університету додому, пішла одного дня прогулятися. Ходячи по полю, задумана, збилася з хлопцем, який мав у руках папку з паперами. Зіткнувшись з нею, він впустив папку і обидвоє метнулись підняти її. Випрямившись, Наталка стала просити вибачення, і він просив вибачення, подумавши, що це він штовхнувся з нею. Піднявши очі, вона побачила, що він дуже гарний, і наче щось торкнулося її серця. Ось так вони познайомились. Його було звати Віктор, мав двадцять років. Вони закохалися і стали зустрічатися. Її життя стало кращим, вона стала усміхатися. Зустрічалися дуже часто, навіть кожного дня. Зустрівшись в городі Наталки, розмовляли багато, вона розказала йому про смерть своїх батьків. Почувши це, Віктор дуже засмутився, обняв Наталочку, вона заплакала, він витер їй сльози, сказав, що буде все добре. Наталочка почувала себе в безпеці поряд з ним, забувала про всі негаразди, їй було дуже добре з ним. Він її дуже сильно кохав, весь час дбав про неї, не залишав її ніколи в трудний момент життя, весь час був поруч, завжди підтримував її, не дозволяв бути сумною, завжди розвеселяв жартами, або співав їй пісеньки, тобто робив все, щоб вона усміхалася і була щасливою. Наталочка також його дуже кохала, їй дуже подобалось проводити час з своїм коханим. Поруч з ним вона відчувала себе гарнішою, милішою і сміливішою.

Віктор багато разів дарував їй всякі подарунки, гарні квіти, він робив все для неї, не хотів ніколи бачити її засмученою. Вони були наче створені один для одного, у них була надзвичайна любов. Вони так сильно любили одне одного, що коли не бачились один день, їм здавалось, що не бачились цілий місяць. Вона продовжувала ходити до університету, він також ходив до університету, тільки що до іншого. Час проходив, вони все більше і більше любили одне одного.

Оксана ЛАВІЦА

(Закінчення на 15 стор.)

КВАДРАТ

По горизонталі і по вертикалі

1. Горб.
2. Траншея.
3. Росянка.
4. Американський індіанець

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

1. Гора 2. Окоп 3. Роса 4. Апаш

Склав Микола КУРИЛЮК

СВЯТО ПОКРОВА

Слова Олесь ЛУПІЙ
Allegretto

Музика Юрія ПАРАЩИНЦЯ

Voice

1. Світ у сяй - ві, нев-піз-на - ти Са - ду і го - ро - ду.
То Пок-ро - ва світ-ле свя - то На-шо - го на - ро - ду.
То Пок-ро - ва зем-лю вкри - ла Щед-ри - ми пло - да - ми.
Роз - прос-тер - ла ніж-ні кри - ла, Ста-ла по - над на - ми.

1. Світ у сяйві, не впізнати
Саду і городу.
То Покрова світле свято
Нашого народу.
То Покрова землю вкрила
Щедрими плодами.

Розпростерла ніжні крила,
Стала понад нами.
2. То Покрова захисниця
Людей православних.
То Богиня помічниця
Запорожців славних.

Грає осінь кольорова,
Пахнуть груші, сливи.
Усміхається Покрова
До дітей щасливих.

АНГОРСЬКИЙ КРОЛИК

Зображення ангорського кролика неодмінно покращить тобі настрої холодної осені. Цю пухнасту тваринку розводили у столиці сонячної Туреччини – Ангорі (сучасна Анкара), а невдовзі домашній улюбленець завоював півсвіту.

Кролик зовсім невеличкий, що не скажеш про хутро, яке завдовжки аж 80 см і потребує постійного догляду. Щонайменше двічі на тиждень тваринку необхідно розчісувати, щоб вона мала гарний вигляд і здорове хутро. Ангорські кролики надзвичайно активні й люблять гратися, особливо вночі. А вдень м'якенькі клубочки, зазвичай, відпочивають. Їхне хутро дуже тепле, тому завжди знайдуться охочі стати власниками светриків, шапочок і шарфиків із вовни цих тваринок.

Наталка

(Продовження з 14 стор.)

Минув рік, відколи вони були разом. У них були серйозні плани на майбутнє, вони хотіли одружитися через півроку, дуже чекали цього моменту. Почали приготуватися до весілля. Віктор пішов на покупку. Повертаючись на машині додому, близько його хати з вулички вибігла інша машина, яка їхала на великій швидкості та обидві машини збилися так сильно, що перевернулися шинами наверх. Прибігло багато людей і викликали швидку, вона забрала їх.

Наталочка, дізнавшись про нещасний випадок, щодуху побігла до лікарні. Вона дуже хотіла побачити Віктора, але медсестра не дозволила їй, тому що лікарі оперували його. Вона плакала, молилася, щоб все було добре, бо думала, що не переживе ще одну втрату. Чекала довго на коридорі. Підійшовши до неї, медсестра повідомила, що операція закінчилась, тільки що Віктор ще не опритомнів. Почувши таке, Наталка знепритомніла. Коли вона отямилась, хотіла побігти побачити Віктора, її все не лишали. Наступного дня вона зайшла до нього і коли побачила у якому стані він був, вона знов мало не знепритомніла. Він пролежав аж шість днів непритомний. Наталка не відходила ні на мить від нього і все чекала, щоб він отямився. Нарешті, сьомого дня він відкрив

очі і перше, що побачив, це була Наталка, яка сиділа біля нього, схиливши голову. Коли вона побачила, що він отямився, дуже зраділа, він також дуже зрадів, побачивши її біля себе.

Через тиждень Віктора виписали з лікарні, а через місяць вони одружилися, стали найщасливіші люди на світі. Розумілися дуже добре. На весіллі було багато людей, там були її братики і сестричка, а також і тітка Ніна, яка була дуже рада за неї. Вона навіть заплакала з радощів, як рідна мати.

Минули три роки як вони одружилися, Наталка народила дівчинку, назвала її на честь своєї покійної матері Настею. Вони жили щасливо, тому бо у них була велика любов.

ЛОГІЧНІ ЗАДАЧІ

• Чи лаштують гнізда наші перелітні птахи на півдні, куди вони відлітають на зиму?

Відповідь:

яшюлш
-тег ән інөшш ән озінг пхешш іншіләрәш

• Коли утворюються крижані бурульки: у відлигу чи в мороз?

Відповідь:

мозодой шкялгәөөн э лр
-огош лньвнос л вьчшоюродовшл кьялгүлүд

• Як перелічити один за одним п'ять днів тижня, не називаючи при цьому ані числа, ані назви дня?

Відповідь:

ешшәәшш
-сіш 'әшшәәз 'індөгәчә 'әрәә 'вәһәәрәә 'ләәзәәрәә 'ләәзәәрәә

• У вазі лежали яблука.

Підійшли дві доньки, дві мами, одна бабуся і одна внучка.

Кожна взяла по яблуку. А у вазі лишилося ще два.

Скільки було яблук у вазі спочатку?

Відповідь:

әкянод і донья
Було три яблук. Підійшли бабуся,

• Двоє школярів грали у шахи дві години. Скільки часу грав кожний?

Відповідь:

Тәж 2 година

КУЛЬТУРНИЙ «ДЕТЕКТИВ»

24-а річниця Дня Незалежності України

15 вересня у Дипломатичному клубі Бухареста відбулося урочисте прийняття з нагоди 24-ї річниці Дня Незалежності України.

На заході були присутні радник Президента Румунії Лазар Коменеску, Державний секретар Міністерства закордонних справ Румунії Даніел Іоніца, директор Служби зовнішньої інформації Міхай-Резван Унгуряну, члени парламентської групи дружби з Україною, депутати Парламенту Румунії,

представники дипломатичних місій іноземних держав, акредитовані в Румунії, представники Союзу Українців Румунії та українських публікацій СУР.

Посол України в Румунії Теофіл Бауер звернувся до присутніх з вітальним словом, у якому, зокрема, подякував керівництву та народу Румунії за велику підтримку, яку надають українській державі в нинішні складні історичні часи.

«Кубок різноманітності» – свято фер плею та багатокультурності

Департамент міжетнічних зв'язків в партнерстві з Румунською федерацією з футболу організували в період 18-20 вересня культурно-спортивну подію «Кубок різноманітності», присвячену етнічно-культурному плюралізму. В рамках події відбувся і футбольний турнір, в якому взяли участь тринадцять

команд від різних меншин Румунії та команда Департаменту телепередач для меншин TVR 1.

Українську меншину представили футболісти команди села Михайлени Ботошанського повіту, підготовлені професором фізкультури, головою Ботошанської філії СУР, Віктором Семчуком, які завоювали третє місце. У першому матчі грали проти коман-

ди Союзу сербів Румунії, в якій грав і відомий футболіст сербського походження Міодраг Белодедіч. Після закінчення матчу (сербі програли) Белодедіч запитав наших футболістів: «Хлопці, ви де навчилися так гарно грати у футбол?»

Також у рамках події відбувся культурний ярмарок «Село меншин», в якому взяли участь і українські писанкарки з Буковини.

Українсько-румунський літературний вечір

Культурно-християнське товариство українців Румунії MediaGrup «Mantaua lui Gogol» та Культурно-інформаційний центр у складі Посольства України в Румунії організували 25 вересня українсько-румунський літературний вечір, в якому взяли участь радник-посланник Українського Посольства в Румунії, Теофіл Рендюк (цього разу в іпостасі письменника-романіста), українські письменники Румунії Микола Корсьюк та Михайло Трайста, а також і румунські письменники Сільвія Забарченко, Ела Ніколау, Домніца Неагу, Крістіян Цирля, Йон Тома Йонеску, Джордже Тей, Валентін Орцан, Тудор Войку та інші, які прочитали для присутніх (а їх був повен зал) свої твори, а також і декілька поезій, українських поетів,

перекладені на румунську мову. Також відбулася презентація 13-14-их номерів літературного румунського журналу «Mantaua lui Gogol» та декілька книг, які появились у видавництві MediaGrup «Mantaua lui Gogol».

Вечір закінчився мініконцертом, в якому взяли участь гурт «Архаїк» та кантаутори Ана Марія Думітру та Дан Васілеску.

«Дні слов'янських культур»

Департамент російсько-слов'янської філології факультету іноземних мов та літератур Бухарестського університету у партнерстві з Товариством славістів Румунії організували в період 2-4 жовтня симпозиум «Дні слов'янських культур», в якому взяли участь також і представники української культури: професор Чернівецького університету імені Юрія Федьковича Володимир Антофійчук, лектор укра-

їнського відділення Бухарестського університету Марія Гошук, публіцист Іван Кідещук та докторанд Бухарестського університету Михайло Трайста.

Учасники цієї міжнародної події у суботу 3 листопада відсвяткували 80-річчя професора Івана Ребушапки, нагода, з якої відбулася презентація книги Omagiu profesorului Ioan Rebușarșă la 80 de ani.

«Коханки з марамороськими очима» завжди на першому місці

Після того, як минулого року на Національному фестивалі-конкурсі драматичних вистав «Oltenii & restul lumii», перше місце зайняла актриса Марія Адріяна Кабоуб з монологом баби Драгутини, роль яку зіграла в комедії Михайла Гафії Трайсти «Коханки з марамороськими очима» (в жюрі знаходився сам автор, разом з актором, режисером Бухарестського національного театру Даном Тудором та письменником Даном Шалапою), цього року настала черга

іншої «коханці», актрисі Дана Мітру, яка зіграла роль Флоріки. Слитінянська актриса отримала приз з рук відомого актора Дорела Вішана, який був головою жюрі.

Організатори Міжнародного театрального фестивалю «Caleido», який відбудеться 16-20 листопада в Бухаресті, включили до своєї програми і комедії «Коханки з марамороськими очима» та «Женихи Амалтеї» Михайла Гафії Трайсти.

«Міжетнічний культурний вечір»

14 жовтня Бухарестська філія Союзу Українців Румунії, з нагоди сповнення 25 років від заснування організації національних меншин, організувала

«Міжетнічний культурний вечір», який відбувся у фестивальному залі Бухарестської філії СУР.

«Кожна меншина виявляла якусь важливу особливість. Українці споминали Назарія Яремчука, який тому 20 років відійшов у вічність! І кожна громада згадувала перші кроки до демократії і самовизначення! Був гарний, незабутній вечір, який надихає до майбутніх нових проєктів!» – заявила, по фейсбуку, голова Бухарестської філії СУР Ярослава Колотило.

Михайло ГАФІЯ ТРАЙСТА
Фото автора

Подаємо нову адресу по інтернету нашої редакції:
E-mail: ukrainskyi.visnyk@gmail.com

Застереження

- * За достовірність фактів, цитат, власних імен та інших відомостей відповідають автори підписаних матеріалів.
- * Редакція може не поділяти точки зору авторів.
- * Надіслані до редакції матеріали не повертаються.
- * Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали, не порушуючи їхнього основного змісту.

УКРАЇНСЬКИЙ ВІСНИК UKRAINSKYI VISNYK

Шеф-редактор
МИХАЙЛО МИХАЙЛЮК

Редактор – **Тереза ШЕНДРОУ**

Техноредагування і комп'ютерний набір: Тереза ШЕНДРОУ
Редакція: Раду Попеску № 15, Бухарест
Телефони: 0212220755; 0212220737; 0212220748; 0212220724
Друкарня S.C.SMART ORGANIZATION S.R.L., Бухарест, Румунія
Redacția: Radu Popescu Nr. 15, Sector 1, București, România